

ဘေဇာတ် ရေကန်. ထွန်း

ရွှေ သွေး မျက် ရှိ

ပုံ ပြင် များ

BURMESE
CLASSIC

ကျေးဇူးသိသော ကြီးကြာငှက်

[ဂျပန်နိုင်ငံရိုးရာပုံပြင်]

တစ်ခါက ရိုးသား၍ စိတ်စေတနာကောင်းသော လူတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့အမည်မှာ ယိုရိုဖြစ်သည်။ သူသည် တောရွာကလေးတစ်ရွာ တွင် နေထိုင်ပြီး တောထဲတွင် သစ်ခုတ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု နေထိုင်သည်။

ဆောင်းရာသီ အလွန်အေးသော နေ့တစ်နေ့တွင် မြေပြင်၌ နှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျနေသည်။ သစ်ခုတ်ရာမှ အိမ်သို့ ပြန်လာသော ယိုရိုသည် နှင်းတောထဲတွင် အော်မြည်နေသော ကြီးကြာငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ မြင်ရလေသည်။ ကြီးကြာငှက်၏ အတောင်တစ်ဖက်မှာ အနာတရဖြစ် နေ၍ မပျံနိုင်ရှာပေ။ ယိုရိုက ကြီးကြာငှက်ကလေးကို ယုယကြင်နာစွာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြီးကြာငှက်ကလေး၏ အမွေးများအား ပွတ်သပ်ကာ ပွေ့ယူ၍ သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ယိုရိုသည် သနားကြင်နာစိတ်ရှိသူဖြစ်ရာ ကြီးကြာငှက်ကလေး အဖော်ရာပျောက်ကာ ကောင်းမွန်သွားသည်အထိ ပြုစုပေးသည်။ မကြာမီ

ကြီးကြာငှက်ကလေးသည် ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကာ မြူးတူးပျော်ရွှင်စွာ ကောင်းကင်ထဲသို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။

တစ်ည၌ တံခါးခေါက်သံ ကြား၍ ယိုရိုက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အိမ်အပြင်ဘက် နှင်းထဲတွင် ရုပ်ရည်ချောမောလှသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ကျွန်မ နှင်းတောထဲမှာ လမ်းပျောက်နေပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီတစ်ညတော့ ရှင့်အိမ်မှာ တည်းခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်’ ဟု အမျိုးသမီးကလေးက နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအသံဖြင့် ယိုရိုထံ ခွင့်တောင်းလေသည်။

ထိုအခါ ယိုရိုသည် ချက်ချင်းပင်

‘ဪ... ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ အထဲကို မြန်မြန်ဝင်ပါ၊ အထဲကို မြန်မြန်ဝင်ပါ၊ အပြင်ဘက်မှာ နှင်းတွေ ကျနေပါတယ်’ ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ထို့နောက် ယိုရိုသည် မီးလုံရန် ထင်းများဖြင့် မီးဖိုလေသည်။ အမျိုးသမီး စားရန် ထမင်းနှင့် စွတ်ပြုတ်ပူပူတစ်ပန်းကန် ယူလာပေးလေသည်။

အမျိုးသမီး၏ အမည်မှာ ‘အော့စု’ ဖြစ်သည်။ အော့စုသည် ယိုရိုကဲ့သို့ပင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိပြီး ကြင်နာသနားစိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း နှင်းမှန်တိုင်း ကျနေ၍ အော့စုသည် ယိုရိုအိမ်တွင်ပင် ဆက်လက် တည်းခိုနေရလေသည်။ ယိုရိုသည် အော့စုအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မိလေသည်။ အော့စုကလည်း စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသူ ယိုရိုအပေါ်တွင် မေတ္တာသက်ဝင်မိလှေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် လက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။

ယိုရီသည် ထင်းခုတ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ ဖြစ်၍ ငွေအနည်းအကျဉ်းသာရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးမှာ စားဖို့ ပင် အနိုင်နိုင် ဆင်းရဲကြလေသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ကြင်ကြင်နာနာဖြင့် သာယာချမ်းမြေ့လျက် ရှိနေကြလေသည်။

နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့မတိုင်မီ တစ်ညတွင် ယိုရီသည် စကားမပြော နိုင်ဘဲ စိတ်နှလုံး မသာမယာ ဖြစ်နေသည်ကို အော့စု သတိထားမိသွား သည်။

“ယိုရီရယ် ဘာတွေ စိုးရိမ်သောကရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို ပြောပြပါလား”

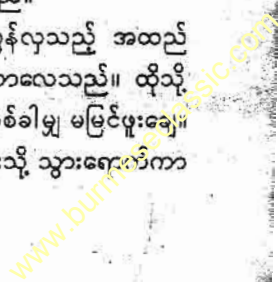
“အခု နှစ်သစ်ကူးအကြို နီးပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ ငွေမရှိလို့ စားပွဲအတွက် ဘာမှ ပြင်ဆင်မှု မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ အခုနေ ငွေကြေး နည်းနည်းလောက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ယိုရီရယ် ဒီအတွက် မပူပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ အထည်ရက်တတ် ပါတယ်၊ ကျွန်မ အင်္ကျီတစ်ထည် ရက်ပေးမယ်၊ အဲဒီအထည်ကို ဈေးမှာ သွားရောင်းရင် ငွေအနည်းငယ်တော့ ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အထည် ရက်နေတဲ့ အခန်းထဲကိုတော့ ရှင်မကြည့်ရဘူး၊ ဒါကိုတော့ ကတိပြုရမယ်”

ယိုရီကလည်း အော့စု အထည်ရက်နေစဉ် ချောင်းမကြည့်ပါဟု သော ကတိကို ပေးလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် အော့စုသည် အခန်းထဲသို့ ဝင် သွားကာ အထည်ကို စတင် ရက်လုပ်လေတော့သည်။

အချိန်အတော်ကြာလျှင် အော့စုသည် အလွန်လှသည့် အထည် ကလေးတစ်ထည်ကို ကိုင်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ ထိုသို့ လုပ်သော အထည်မျိုးကို ယိုရီတစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ယိုရီသည် မြို့ဈေးသို့ သွားရောက်ကာ

အော့စု ရက်လုပ်ထားသည့် အထည်ကို ရောင်းလေသည်။ ငွေများစွာ ရရှိလေသည်။ သူ့ဘဝတွင် ဤမျှ များပြားသောငွေကို မရရှိခဲ့ဖူး၍ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။ သူသည် ထိုငွေများ ကုန်သည်အထိ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူလေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သော် အော့စုအား နောက်ထပ် အထည်တစ်ထည် ရက်လုပ်ရန် တိုက်တွန်း ပြောဆိုလေသည်။ အော့စုကလည်း ယိုရိုတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ရက်လုပ်ပေးလေသည်။

ယိုရိုကား လောဘကြီးသထက် ကြီးလာလေသည်။ သူသည် အော့စုအား အထည်များကို ထပ်ခါတလဲလဲ ရက်လုပ်ခိုင်းလေသည်။ သို့သော် အော့စုမမျှ မနားမနေ ရက်လုပ်နေရ၍ ပင်ပန်းကာ တဖြည်းဖြည်း ပိန်လိုလာသည်ကိုမူ ယိုရို သတိမမူမိပေ။ အော့စုသည် ယိုရိုအား ချစ်မြတ်နိုးလွန်း၍သာ ယိုရိုခိုင်းသမျှ အထည်သစ်များကို ရက်လုပ်ပေးရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အော့စု အထည်ရက်နေရာ အချိန် အတော်ကြာသွားသည်အထိ အခန်းထဲမှ ထွက်မလာချေ။ သို့သော် အထည်ရက်သံကိုမူ ကြားနေရသည်။ ယိုရိုသည် စောင့်ရသည်ကို ငြီးငွေ့စပြုပြီး အခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ 'အခန်းထဲကို ခဏလောက် ကြည့်ရုံနဲ့တော့ အော့စု စိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူး' ဟု တွေးယူသည်။ နောက်ဆုံး သူသည် ကြည့်ချင်စိတ်ကို တားဆီး မရနိုင်တော့သည့်အဆုံး အော့စု ရက်လုပ်နေသည့် အခန်းပသို့ သွားကာ အခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲတွင် အော့စုကို မတွေ့ရပေ။ အော့စု အစားအလွန်သေးငယ်သော ကြိုးကြာငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကြိုးကြာငှက်ကလေးသည် သူ့ကိုယ်မှ အမွှေးများကို နှုတ်သီးဖြင့်

ကာ အထည်ရက်လုပ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကြီးကြားမှုကလေးမှာ ယိုရို တစ်ခါက ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ငှက်ကလေးဖြစ်နေသည်ကို မှတ်မိသွားလေသည်။ ယိုရိုသည် အော့စု၏ အဖြစ်မှန်ကို သိရှိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ အထည်ရက်လုပ်သံ ရပ်သွားပြီး အော့စုသည် လက်ထဲတွင် အထည်နှစ်ထည်ကိုိုင်ကာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် အော့စုက ယိုရိုအား ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်-

‘ရှင်ဟာ ရှင့်ကတိကို ချိုးဖောက်တယ်၊ အခု ကျွန်မဟာ ကြီးကြားမှုကတစ်ကောင်ဆိုတာ သိသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒီအထည် နှစ်ထည်ကို ယူပြီး ထစ်ထည်ကို ရောင်း၊ တစ်ထည်ကို သိမ်းထားပါ၊ ရှင့်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်ပါတယ်’ဟု ပြောကြားလိုက်လေသည်။

အော့စုကားကို ကြားသော် ယိုရိုသည် ချက်ချင်းပင် ဒူးကို ပစ်မသွားရန် တောင်းပန်စကားဆိုလေသည်။ သို့သော် အော့စုသည် ယုံယုံပြုံးကာ ခေါင်းကို ခါလိုက်လေသည်။

“ယိုရိုရယ် ကျွန်မ ဒီကို ရောက်လာရတာဟာ ရှင့်ရဲ့ ကြင်နာမှုအတွက် ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ပါပဲ၊ ရှင့်ရဲ့ ကြင်နာယုယမှုတွေနဲ့ ချစ်မေတ္တာတွေကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်နဲ့အတူနေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ရှင့်ရဲ့ စိတ်တွေ ပြောင်းသွားပြီး လောဘတက်လာတယ်၊ ရှင့်စိတ်တွေဟာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းရာက ခက်ထန်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သွားရတော့မယ်။ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ထိုအခါ ယိုရိုက ‘ဘယ်တော့မှ အထည်တွေ မရက်လုပ်ခိုင်းတော့ပါဘူး၊ မသွားပါနဲ့’ဟူ၍ ငိုယိုကာ တောင်းပန်လေသည်။

သို့သော် အော့စုသည် ယိုရိုအား လက်ပြန့်တ်ဆက်လိုက်ပြီး အိမ်
ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကြီးကြာငှက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
ပြီး လှပသော အတောင်ပံကို ဖွင့်၍ ယိုရို မမြင်နိုင်တော့သည့်အထိ
ကောင်းကင်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက် ပျံသန်းသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ယိုရို၏ 'အော့စု အော့စု' ဟူသော ခေါ်သံကသာ
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်နေလေတော့သည်။

[TAKASHI SHIMAOKA ၏ PRINCESS MOONLIGHT
AND OTHER STORIES, Tale from Japan စာအုပ်မှ The Grateful
Crane ကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။]

တရားသူကြီးကလေး

[အာရေဗျပုံပြင်]

ဘုရင်ကြီး 'ကလစ်ဟာရွန်အာရာဂျစ်' အုပ်စိုးစဉ်အချိန်အခါက ဘက္ကဒက်မြို့တွင် 'အလီကိုဂီယာ' ဆိုသူ လူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူ့တွင် ဇနီးသားသမီးမရှိချေ။ သူ့တွင် ကလေးများအတွက် ကစားစရာနှင့် ချိုချစ်ရောင်းသော ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိသည်။ သူသည် ကလေးချစ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူသည် မချမ်းသာသော်လည်း မဆင်းရဲပေ။ သူသည် စားဝတ်နေရေးခက်အခဲမရှိလှ၍ သူ့ဘဝသည် သာယာစိုပြည်ချမ်းမြေ့လှသည်။ သူသည် အိုစာမင်းစာအတွက် ရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ထောင် စုမိထားသည်။ သူ့မကျန်းမာ၍သော်လည်းကောင်း အလုပ်အကိုင်မလုပ်နိုင်၍သော်လည်းကောင်း သုံးစွဲရန်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူသည် လုံလောက်သော ငွေ ရရှိ၍ သူ့ဘဝမှာ အဆင်ပြေနေလေသည်။

တစ်ည သူအိပ်ပျော်လျက်ရှိစဉ် နားထဲတွင်...

သင်ဟာ မွတ်စလင်ဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ မွတ်စလင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အခုအထိ သင်မက္ကာကို မသွား

သေးဘူးလား။ မွတ်စလင်ဘာသာဝင်တိုင်းဟာ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ရှိခဲ့ရင် တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုသလို မက္ကာကိုသွားကြတယ်'ဟူသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်မိသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော် 'ဟုတ်တယ် ငါဟာ မက္ကာကို သွားသင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ရှိတဲ့ ငါ့ အိမ်နဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေကို မခွဲနိုင်ဘူး။ ငါဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပြီး ဆင်းရဲသားတွေကို ထောက်ပံ့ကူညီရဦးမယ်။ မက္ကာကို သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး'ဟု စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။

နောက်ရက်များတွင် ဦးလှိုင်သည် 'သင်အခုအထိ မက္ကာကို မသွားဘူးလား'ဟူသော အသံသည် သူ့အား ထပ်ခါတလဲလဲ သတိပေးနှိုးဆော်နေလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူသည် 'ကျွန်ုပ် မက္ကာကို သွားပါတော့မယ်'ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

* ထို့နောက် 'အလီကိုဂိယာ'သည် သူ့မိတ်ဆွေများအား သူ့အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အစောင့်အဖြစ် လွှဲအပ်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်နှင့် ပစ္စည်းများအားလုံးကို ရောင်းချလိုက်သည်။ လမ်းခရီးရှိမြို့များနှင့် မက္ကာတွင် ရောင်းချရန်ပစ္စည်းအချို့ကို ဝယ်ယူသည်။ ထို့နောက် သူသည် 'ဆိုင်နှင့် ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချပြီးပြီ။ ငါ အိုစာမင်းစာစုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ထောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ဒီရွှေတွေကို ယူသွားလို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး။ ငါ ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ လုံလုံခြုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာမှာ ဝှက်ထားမှ ဖြစ်မယ်' ဟု တွေးမိလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အိုးကြီးတစ်လုံးကို ယူလာခဲ့သည်။ အိုးအောက်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို ထည့်ပြီး အပေါ်မှ သံလွင်ပင်များ ဖုံးထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိုးဖုံးကိုပိတ်ကာ သူ့မိတ်ဆွေ 'ဟူဆန်'ထံသို့ လာခဲ့လေသည်။ ဟူဆန်သည် သူ့အိမ်အနီးတွင် နေထိုင်သည်။ သူ့တွင်လည်း

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ သူသည် ဟူဆန်အား-

‘အစ်ကိုတော် ကျွန်တော်ဟာ အခု မက္ကာကို သွားတော့မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီသံလွင်ပင်အိုးကလေးကို ကျွန်တော်ပြန်လာတဲ့အထိ ထိန်းသိမ်းပေးထားဖို့ လာအပ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဟူဆန်က သူ့အား ‘ကောင်းပါပြီ၊ သင့်အိုးကို ကျွန်ုပ်သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားပေပါ့မယ်။’ ဟောဒီမှာဆိုင်သော သင့်အိုးကို ယူသွားပြီး သင်ကြိုက်နေရာမှာ သိမ်းထားခဲ့။ သင်ပြန်လာရင် သင်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း နေရာမပျက်ဘဲ ပြန်လည်ရယူနိုင်ရမယ်’ ဟု ပြောဆိုလေသည်။

မကြာမီ အလီကိုဂီယာသည် မက္ကာသို့ ဝတ်ပြုရန်နှင့် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန် ကုန်ပစ္စည်းများကို ကိုလားအုတ်ပေါ်သို့ တင်ကာ ခရီးစတင်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ သူသည် မက္ကာသို့ရောက်သော် မွတ်စလင်ဝတ်ကျောင်းတော်တွင် ဝတ်ပြုသည်။ မက္ကာတွင် လှည့်လည်လည်ပတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့တွင်ပါလာသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းရောင်းချသည်။ ထိုစဉ် လူနှစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုသည်။ ‘ဒီလူဟာ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီမှာရောင်းမယ့်အစား ကိုင်ရိုကို သွားပြီး ရောင်းရင် ဒီထက်ငွေပိုရမယ်’ ဟု အချင်းချင်း တီးတိုးဆိုကြသည်။ အလီကိုဂီယာသည် ထိုသူတို့ပြောကြားသည့် စကားကို ကြားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကာ ကိုင်ရိုမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ကိုင်ရိုတွင် သူ့ပစ္စည်းများအားလုံးရောင်းချ၍ လျင်မြန်စွာ ကုန်သွားသည်။ သူသည် အိဂျစ်ပစ္စည်းများကို ပြန်၍ ဝယ်ပြန်သည်။ ‘ဒီအိဂျစ်ပစ္စည်းတွေကို ဒါးမတ်စကတ်မြို့မှာ ရောင်းချရင် ကောင်းမှာပဲ’ ဟု တွေးမိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဒါးမတ်စကတ်မြို့တွင် အိဂျစ်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချပြန်သည်။ ထိုနောက် ပစ္စည်း

များ ကုန်သွားပြန်သည်။ သူသည် ဒါးမတ်စကတ်မြို့မှ အလက်မိုမြို့သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသည် မြစ်ကိုဖြတ်၍ မိုဆူးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူသည် မိုဆူးမြို့တွင် ပါရှန်းသားများနှင့်တွေ့ပြီး သူတို့နှင့်အတူ ပါရှားပြည်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုမှ အိန္ဒိယပြည်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

သူသည် ဘဂ္ဂဒက်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ခုနှစ်နှစ်တာအချိန် နှို သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုကာလအတွင်း ဟူဆန်သည် အလီကိုဂီယာနှင့် သူ့သံလွင်အိုးအကြောင်းကို နည်းနည်းမျှသတိမရချေ။ သံလွင်အိုးသည် ဟူဆန်၏ဆိုင်တွင် အလီကိုဂီယာထားသွားသည့်အတိုင်း နေရာမပျက် ရှိနေသည်။

အလီကိုဂီယာပြန်မလာမီ တစ်လအကြာတွင် ဟူဆန်၏ဇနီးသည် သည်ဟူဆန်အား 'ကျွန်မ သံလွင်ရွက် မစားရတာအတော်ကြာပြီ။ ကျွန်မ သံလွင်ရွက်ကို သိပ်စားချင်တယ်' ဟု ဆိုသည်။

ဟူဆန်က သူ့ဇနီးအား 'ငါ့မိတ်ဆွေ အလီကိုဂီယာဟာ မက္ကာကို ခရီးထွက်ခွာသွားတာ ခုနှစ်နှစ်တောင်ရှိသွားပြီ။ ဒီလောက်ကြာမှတော့ ဒီကောင် သေပြီနဲ့တူတယ်။ ဒီကောင် သံလွင်အိုးတစ်အိုးကို ငါ့ဆိုင်ထဲမှာ အပ်ထားတာရှိတယ်။ အဆင်သင့်ပဲ။ ငါတို့ သံလွင်ရွက်တွေကို စားကြရ အောင်။ ငါသွားပြီးယူလာခဲ့မယ်' ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဟူဆန်၏ဇနီးက 'သွားမယူနဲ့ မှားသွားလိမ့်မယ်၊ အလီကို ဂီယာဟာပြန်လာခဲ့လို့ သူ့အိုးပွင့်လျက်သားတွေ သွားရင် ရှင်စောင့်ထိန်း လာခဲ့တာတွေဟာ အလဟဿဖြစ်ကုန်မယ်။ နောက်ပြီး ဒီလောက်ကြာ မှတော့ သံလွင်ရွက်တွေလည်း ပျက်စီးကုန်ရောပေါ့။ ကျွန်မအထင်ဟော အလီဟာပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ သူ့အိုးပွင့်နေတာမြင်ရင် ရှင်ကို

သူဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။ မလုပ်ပါနဲ့' ဟု တားမြစ်သည်။

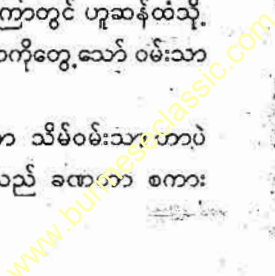
သို့သော် ဟူဆန်သည် သူ့ဆိုင်သို့သွားပြီး သံလွင်အိုးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ သံလွင်ရွက်များကား ပျက်စီးလျက်ရှိ နေသည်။ အပုပ်နံ့များပင် ထွက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်သူသည် အိုးအောက်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို တွေ့ရှိသွားသည်။

ဟူဆန်သည် သူ့ဇနီးထံသို့ ပြန်လာပြီး 'မိန်းမရေ၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ သံလွင်ပင်တွေ တစ်ခုမှ မကောင်းတော့ဘူး၊ ပျက်စီးကုန်ပြီ' ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် 'အလီကို ဂီယာပြန်လာရင် ဒီရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေကို ဘယ်လိုသိမ်းထားရပါ့' ဟု တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားကာ အကြံထုတ်နေလေသည်။ နောက်ဆုံး သူသည်အကြံတစ်ခု ရရှိသွားသည်။

သူသည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သံလွင်ပင်များကို ဝယ်ယူလာသည်။ ထို့နောက်အိုးထဲမှ သံလွင်ပင်အဟောင်းများကို ထုတ်ပြီး လွင့်ပစ်ကာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်နေရာတွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိုးထဲတွင် သံလွင်ပင်များဖြင့် ဖြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အလီကိုဂီယာပြုလုပ်သည့် ပုံစံအတိုင်း အိုးကို ပိတ်ဖုံးလိုက်ပြီး နဂိုမူလနေရာတွင် ထားရှိသည့်အတိုင်း ပြန်ထားလိုက်သည်။

မကြာမီ အလီကိုဂီယာသည် ဘဂ္ဂဒတ်မြို့သို့ ပြန်လာရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် အိမ်တွင်နားနေပြီး တစ်လအကြာတွင် ဟူဆန်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဟူဆန်သည် အလီကိုဂီယာကိုတွေ့သော် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့်-

'မင်းပြန်လာပြီ။ ငါဖြင့် မင်းကိုတွေ့ရတာ သိမ်ဝမ်းသာတာပဲ သို့သော်ချင်းရာ' ဟု ပြောဆိုသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ခဏတာ စကား

စမြည်ပြောဆိုကြသည်။ ထို့နောက် အလီကိုဂီယာက ဟူဆန်အား ‘သူငယ်ချင်း မင်းဆီမှာ အပ်ထားတဲ့ သံလွင်အိုးကို ငါပြန်လိုချင်တယ်’ ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဟူဆန်က-

‘အို..မင်းပြောမှာပဲ ငါသတိရတော့တယ်။ ဟုတ်သားပဲ မင်းအပ်ထားတာ အဲဒီတုန်းက ဆိုင်ထဲမှာ ကြိုက်တဲ့နေရာထားခဲ့လို့ဆိုခဲ့တာလေ။ ဒီမှာ ဆိုင်သော့။ မင်း ၇ နှစ်ကြာတဲ့ အထိထားခဲ့တဲ့ အိုးကို နဂိုမူလထားတဲ့အတိုင်း ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်’ ဟု ဆိုသည်။

အလီကိုဂီယာလည်း အိုးကို သူ့အိမ်သို့ပြန်ယူလာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သော် သံလွင်အိုးပွင့်ကြည့်ရာ အိုးထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများ ပျောက်ဆုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အလီသည် ဟူဆန်အိမ်သို့ ပြန်ပြေးလာပြီး ‘သူငယ်ချင်း၊ ငါသံလွင်အိုးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ထောင် ထည့်ထားတာ အခုမတွေ့ရတော့ဘူး’ ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဟူဆန်က ‘မင်းသံလွင်အိုးကို ငါ့ဆီယူလာတုန်းက ငါလက်နဲ့ တောင်မတို့မထိခဲ့ဘူး။ မင်းကို ဆိုင်သော့ပေးပြီး မင်းကိုယ်တိုင်ထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အခုမင်းထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာပဲ သံလွင်အိုးပြန်တွေ့နေပြီပဲ။ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ။ မင်းပြောတုန်းက သံလွင်အိုးဆို။ ရွှေဒင်္ဂါးအကြောင်းကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မပြောဆိုခဲ့ပါဘူး။ ငါ့ကို ပြဿနာလာမရှာပါနဲ့’ ဟု ဆိုသည်။

အလီကိုဂီယာက ‘ငါအိုးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ထည့်ထားတာ အမှန်ပဲ။ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ငါ့ကိုပြန်ပေးပါ’ ဟု တောင်းသည်။

ဟူဆန်က ‘မင်း ငါ့ဆိုင်မှာ သံလွင်အိုးကို လာထားတုန်းက အိုး

တရားသူကြီးကလေး

ထဲမှာ သံလွင်ပင်ထည့်ထားမှန်း ငါမသိခဲ့ဘူး။ မမြင်ခဲ့ဘူး။ အခု ခုနစ်နှစ်
တာအချိန်ကြာမှ မင်းက သံလွင်အိုးမဟုတ်ဘူး ရွှေအိုးလို့ ပြောပြန်တယ်။
ဘာလို့ ရတနာပစ္စည်းတွေလို့ မပြောတာလဲ။ နောက်ပြီး ရွှေဒင်္ဂါးပြန်ပေးပါ
လို့ အမိန့်ပေးနေတယ်။ ခက်လှချည်လားကွ။ ငါတော့ အိုးထဲမှာ သံလွင်
ပင် ရှိတယ်၊ ရွှေရှိတယ်ဆိုတာ လုံးဝမယုံကြည်တော့ဘူး' ဟု ငြင်းဆိုသည်။

ထိုအခါ အလီကိုဂီယာက ဟူဆန်းအား 'ဒါဖြင့် ငါတို့ တရားသူကြီး
ဆီသွားပြီး အဆုံးအဖြတ်ခံယူရအောင်။ သူက ဥပဒေကို နားလည်တယ်။
အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ သူဆုံးဖြတ်ရင် ငါ့ငွေတွေ ပြန်
ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးမှာ ပဲ' ဟု ပြောဆိုသည်။

ဟူဆန်းက 'ဒါဖြင့် တရားသူကြီးဆီ သွားကြရအောင်။ ငါတို့နှစ်
ယောက်အနက် ဘယ်သူမှန်တယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိရစေမယ်' ဟု ဆို
သည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သည် တရားသူကြီးထံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။
တရားသူကြီးက အလီကိုဂီယာ အား-

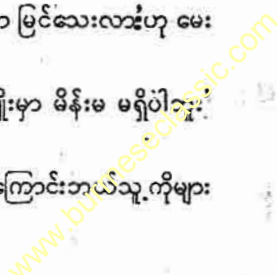
'မောင်မင်း၊ ရွှေတွေကို အိုးထဲထည့်တာကို ဘယ်သူမြင်သလဲ'
ဟုမေးသည်။

အလီကိုဂီယာက 'ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး။ ရွှေတွေကို အိုးထဲကို
ထည့်နေစဉ်မှာ အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်မျိုးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်'
ဟု ပြန်ပြောသည်။

တရားသူကြီးက ဆက်၍ 'သင့်မိန်းမကော မြင်သေးလားဟု မေး
ပြန်သည်။

အလီကိုဂီယာ ချက်ချင်းပင် 'ကျွန်တော်မျိုးမှာ မိန်းမ မရှိပါဘူး'
ဟု ပြန်ဖြေသည်။

'ဒါဖြင့် သင်အိုးထဲသို့ ရွှေထည့်ထားတဲ့အကြောင်းဘယ်သူ့ကိုများ

ပြောပြရသေးသလဲ' ဟု တရားသူကြီးက ဆက်မေးသည်။

'ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး' ဟု အလီကိုဂိယာ ပြန်ဖြေသည်။

ထို့နောက် တရားသူကြီးသည် ဟူဆန်ဘက်သို့ လှည့်၍-

'သံလွင်အိုးထဲမှာ ရွှေတွေထည့်ထားတာ သင်သိပါသလား' ဟု မေးသည်။

ဟူဆန်က 'ကျွန်တော်မျိုး အိုးကို မဖွင့်ကြည့်မိပါဘူး။ သူ့ဟာ အိုးကို ကျွန်တော့်ဆိုင်ထဲမှာ သူကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့ပါတယ်။ သူ ပြန်လာတဲ့အတိုင်း အိုးဟာ သူ့နေရာမှာ ရှိနေပါဇာယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အိုးကို ထိတောင်မထိခဲ့ပါဘူး' ဟု ဖြေဆိုသည်။

ထိုအခါ တရားသူကြီးက 'ဒါဖြင့် အိုးထဲမှာ ရွှေဒဂါးပြားတွေ ခို တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်မလဲ။ အိုးထဲမှာ ရွှေရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အလီကိုဂိယာရဲ့ စွပ်စွဲချက်ဟာ မှား ယွင်းနေပါတယ်' ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

တရားသူကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားသော် အလီကိုဂိယာသည် အလွန်ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူက ဟူဆန်အား 'ဒီတရားသူကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မတရားဘူး။ ဘုရင်ကြီးကလစ်ဟာရွန်အာရာဂျစ်ဆီမှာ အဆုံးအဖြတ်ခံယူမယ်။ ဘုရင်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြော ပြမယ်။ ဘုရင်ကြီး မနက်ခင်း ဝတ်ပြုပြီးလို့ ပြန်လာတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးဆီကို အကျိုးအကြောင်းရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်သွားပို့ရမယ်' ဟု ပြောဆိုသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် အလီကိုဂိယာသည် ဘုရင်ကြီး ကလစ်ထံ သို့ အမှုထမ်းတစ်ဦးမှ တစ်ဆင့် အကျိုးအကြောင်းရေးသားထားသည့် စာကို ပေးပို့လိုက်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးကလစ်က 'ငါဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမယ်

ဆိုတာကို မသိတော့ဘူး။ ဘယ်သူမှန်တယ်၊ ဘယ်သူမှားတယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရခက်တယ်။ အလီကိုဂိယာဟာ သူမှန်ကန်ကြောင်းကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ။ ဟူဆန်ဆီက ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ထောင်ရအောင် ကြိဖန် လည်ဆည်ပြီး ရယူဖို့ ကြိုးစားနေတာလား မသိဘူး' ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ထို့နောက် ကလစ်သည် အမတ်ကြီးအား နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အလီကိုဂိယာနှင့် ဟူဆန်အား နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရန် မိန့်မှာ လေသည်။

ထို့နေ့ညတွင် ဘုရင်ကြီးကလစ်နှင့် အမတ်ကြီးတို့သည် ဆင်းရဲ သား အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ကာ မြို့ထဲသို့ စနည်းနာရန် ထွက်ခွာလာ ခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် လျှောက်လာ ခဲ့ကြရာ လမ်းတစ်လမ်းအရောက်တွင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အိမ်တစ်အိမ်၏ တံခါးကြားမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တံခါးသည် ခပ်ဟဟကလေးပွင့်နေသည်။ သူတို့သည် တံခါးကြားမှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုရာ ကလေး ၁၂ယောက်ခန့်သည် အခန်းထဲတွင် ကစားနေကြသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် ကလေးများမည်သည့်စကားများ ပြော ကြားနေကြသည်ကို စောင့်၍ နားထောင်နေကြသည်။

ကလေးတစ်ယောက်က 'အလီကိုဂိယာဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူပဲ။ သူဟာငါတို့ကို ကစားစရာပစ္စည်းတွေနဲ့ ချိုချင်သကြားလုံးတွေ ရောင်း တယ်။ တစ်ခါတလေ ငါတို့ကို ချိုချင်တွေ အလကားပေးတယ်၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာမပြောဘူး။ တရားသူကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မှား တယ်၊ မတရားဘူး' ဟု ဆိုသည်။

နောက်ကလေးတစ်ယောက်က 'မင်းပြောတဲ့ အလီကိုဂိယာ စိတ် ကောင်းရှိတာ မှန်ချင်မှန်ပါလိမ့်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ခုနစ်နှစ်တာ အချိန်

ကြာအောင် ခရီးထွက်ခွာသွားတော့ သူစိတ်တွေဟာလည်း ပြောင်းလဲသွား ချင်သွားလိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် သူ့ပြောစကားတွေဟာ မှန်ချင်မှ မှန်ပေလိမ့် မယ်'ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ တတိယမြောက်ကလေးဖြစ်သူ ဖရက်က 'ဒါဖြင့် ငါတို့ ဒီလိုလုပ်တန်းကစားကြရအောင် ငါက တရားသူကြီးလုပ်မယ်။ ကာရင် က အလီကိုဂီယာလုပ်။ ဇီယာက ဟူဆန်လုပ်၊ ဟုတ်လား'ဟု ပြော ဆိုသည်။

ဖရက်သည် တစ်နေရာတွင် သူသည်တရားသူကြီး 'ကာဒီ' ပုံဟန် ဖမ်းထားသည်။ ထို့နောက် 'ကဲ အမှုစစ်ဆေးဖို့ အလီကိုဂီယာကိုခေါ်ခဲ' ဟုပြောဆိုလိုက်သည်။ ထိုအခါ အလီကိုဂီယာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသူ ကာရင်သည် ဖရက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဖရက်က ကာရင်အား 'မောင်မင်း အကြောင်းအရာမှန်ကို မချွင်း မချန်ပြောပါ'ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ကာရင်လည်း အလီကိုဂီယာက တရားသူ ကြီးထံတွင် ဖွင့်ဟချက်အတိုင်း ပြောကြားလေသည်။

ထို့နောက် ဖရက်က 'နောက်တစ်ယောက် ဟူဆန်ကို ခေါ်လာခဲ' ဟုဆိုလိုက်သည်။ ဟူဆန်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူ ဇီယာသည် ဖရက် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဖရက်က ဇီယာအား 'ကဲ မောင်မင်းဖြစ်ပျက် ပုံအလုံးစုံကို မချွင်းမချန် အမှန်အတိုင်းပြောပေတော့' ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ဇီယာလည်း ဟူဆန်တရားသူကြီး ရှေ့တွင် ဖွင့်ဟပြောကြားချက်အတိုင်း ပြောလေသည်။

ထိုအခါ တရားသူကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသူ ဖရက်က-
'မောင်မင်း သံလွင်အိုးကို ယူဆောင်သွားတယ် မဟုတ်လား'ဟု ဟူဆန်ဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသူ ဇီယာအား 'မေးသည်။

ဟူဆန်က 'ကျွန်တော်မျိုး မယူပါဘူးခင်ဗျာ၊ အိုးကို လက်နဲ့တောင် မထိခဲ့ပါဘူး' ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဖရက်က ကာရင်အား 'ဒါဖြင့် အိုးကိုသွားယူချေ' ဟု ခိုင်းလိုက်သည်။ ကာရင်သည် မနီးမဝေးသို့ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် အိုးကြီးတစ်လုံးကို ဖရက်ထံသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ဖရက်က 'ဟူဆန် ဒါအိုးလား' ဟုမေးသည်။ ဟူဆန်အဖြစ်သရုပ်ဆောင်ရာသူက 'ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအိုးပါပဲ' ဟုဆိုလိုက်သည်။ ကာရင်လည်း အိုးကိုဖွင့်ဟန်ပြုသည် ဖရက်သည် အိုးထဲသို့ ခေါင်းငုံ့၍ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် 'အိုး အလွန်လှတဲ့သံလွင်ရွက်တွေပါလား' ဟု ဆိုကာ သံလွင်ရွက်တစ်ရွက်ကို ယူပြီး ကိုက်စားလိုက်သည်။ ဖရက်သည် အရသာတွေ့သွားဟန်ဖြင့် 'အလွန်အရသာရှိလှပါကလား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်အထင်တော့ ဂုဏ်တကြာပြီဖြစ်တဲ့ သံလွင်ရွက်တွေဟာ ဒီလိုကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ အပုပ်နဲ့ထွက်မှာပေါ့။ ကဲ ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် သံလွင်ရောင်းတဲ့ သူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ချေ' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ သံလွင်ရောင်းသူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာသူနှစ်ဦးအနက် ဂျမေးက 'သံလွင်ရွက်တွေကို ဂုဏ်ထက်ပိုပြီး မထားသင့်ပါဘူး' ဟု ဆိုသည်။

ဆာမာကလည်း 'အရှင် သံလွင်ရွက်တွေဟာ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါ အရောင်အဆင်းတွေ ပျောက်ပြီး အပုပ်နဲ့တွေ့ ထွက်လာပါတော့တယ်' ဟု ပြောဆိုသည်။

ထိုအခါ ဖရက်က 'ဒါဖြင့် ဒီအိုးထဲမှာရှိတဲ့ သံလွင်ရွက်တွေဟာ ဘယ်လောက်ကြာပြီဆိုတာ ပြောကြပါ' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သံလွင်ရောင်းသူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာသူနှစ်ဦးလည်း အိုးထဲသို့

ကြည့်လိုက်ကြပြီး 'သံလွင်ရွက်တွေဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေပဲ။ ဒီ သံလွင်ရွက်တွေဟာ ဒီနှစ်အတွင်းက သံလွင်ရွက်တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်' ဟု ဆိုကြသည်။

တရားသူကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသူ ဖရက်သည် 'ချက်ချင်း ပင် ကဲ ဟူဆန်ကို ခေါ်သွားကြ။ အလီကိုဂီယာဆီက ခိုးယူထားတဲ့ငွေတွေ ကို ဟူဆန်က ပြန်ပေးစေ၊ ဟူဆန်ကို ခိုးမှုအတွက် ကြိမ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက် ဝယ်'ဟု မိန့်ဆိုဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးဟာရွန်ဟာရာဂျစ်သည်အခန်းတွင်းမှ ကလေးများ၏ ပြောသံဆိုသံကို ကြားသော် အလွန်အံ့သြသွားသည်။ အမှန်မှာ ကလေး များသည် ကစားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကြီးဟာရွန်က အမတ်ကြီး ဝီဇာအား-

'ဒီကလေးတွေဟာ အလွန်ပညာရှိတာပဲ။ တရားသူကြီးထက် တောင် ပိုတော်တာပဲ။ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် တရားသူကြီးကို ငါ့ထံခေါ်လာခဲ့။ သံလွင်ရောင်းတဲ့လူနှစ်ယောက်ကိုလည်း ရှာပြီးခေါ်လာခဲ့'ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဖရက်သည် ဘုရင်ကြီး ကလစ်ထံမှောက် သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဘုရင်ကြီးက 'မင်းတို့ မနေ့ညက အခန်းထဲ မှာ ဆော့ကစားပြီး ပြောဆိုသံတွေကို ငါအားလုံးကြားပြီးပြီ။ အခု မင်း ဟာ အလီကိုဂီယာအစ် ဟူဆန်အစစ်ကို ဒီနေ့တွေ့ ရလိမ့်မယ်။ ငါ့နောက် မှာ ထိုင်၊ ကဲ အားလုံးကို ခေါ်လာခဲ့ကြ'ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တရားသူကြီးနှင့် တကွ အလီကိုဂီယာ၊ ဟူဆန်နှင့် သံလွင်ရွက်ရောင်း သူတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် ကလေးငယ်ဖရက်အားမနေ့ညက

အလီကိုဂိယာနှင့် ဟူဆန်တို့၏အမှုကို တရားသူကြီးအဖြစ်သရုပ်ဆောင်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပုံကို ပြောပြစေသည်။- ဖရက်လည်း အမှုအခင်းအား သူမည်သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ဆိုသည်ကို ရှင်းပြသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သံလွင်ရွက်ရောင်းသူနှစ်ဦးအား ဤကလေးပြောကြားချက်များသည် အမှန်ပင် ဖြစ်သလောဟု မေးသည်။ သံလွင်ရွက်ရောင်းသူနှစ်ဦးကလည်း မှန်ပါသည်ဟုဖြေကြသည်။ နန်းတော်ရှိ ပရိတ်သတ်အပေါင်းသည် ကလေးညွှတ်အမြော်အမြင်ကြီးပုံကို ချီးကျူးကြသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ကလေးငယ်ဖရက်အားဆုအဖြစ် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပေးကာ 'မင်း ကြီးလာရင် ငါ့ဆီလာခဲ့ မင်းကို တရားသူကြီးအဖြစ်ခန့်အပ်ပြီး ပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ အမှုအခင်းတွေကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းမယ်'ဟု ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

Tales from the Arabian Nights. စာအုပ်မှ The boy Cadi.

ထို့ကြောင့် ကြွက်က-

‘ငါတို့မိတ်ဆွေ သမင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီနဲ့တူတယ်’ ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ကျီးက-

‘ဟုတ်တယ် ငါတို့မိတ်ဆွေကို မုဆိုးဖမ်းဆီးမိသွားပြီနဲ့တူတယ်’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘ပြောနေ ကြာတယ်၊ ငါတို့မိတ်ဆွေကို ရှာကြစို့’ ဟု လိပ်က ပြောသည်။

ကျီးက ‘ကဲ အခုချက်ချင်းပဲ ကျွန်ုပ်သွားပြီးရှာမယ်’ ဟု ဆိုကာ ကျီးသည် တောအနှံ့ လှည့်လည်ပျံသန်းပြီး သမင်ကလေးကို ရှာဖွေသည်။ ကျီးကလေးသည် အချိန်အတော်ကြာ ပျံသန်းရှာဖွေပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် သမင်ကလေးအား မုဆိုး၏ပိုက်ကွန်းအတွင်း မိနေသည်ကို တွေ့ရှိသွားလေသည်။

ကျီးက သမင်ကလေးအား-

အိုး...မိတ်ဆွေ သင် ပိုက်ကွန်အတွင်း သက်ဆင်းမိနေပါကလား၊ သင့်ကို ဘယ်လို အကူအညီပေးရမလဲ၊ ရေကန်နားပြန်သွားပြီး မိတ်ဆွေတွေ အားလုံးကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့မယ်လေ’ ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ သမင်က ငိုယိုကာ-

‘အဆွေ-မုဆိုး ကျွန်ုပ်ဆီလာပြီး မသတ်မီ မိတ်ဆွေတွေကို အမြန်ဆုံး ခေါ်လာခဲ့ပေးပါ’ ဟု ပြောဆိုသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျီးသည် ရေကန်ဆီသို့ အမြန်ဆုံး ပျံသွားကာ သူ့မိတ်ဆွေ ကြွက်နှင့် လိပ်တို့အား သမင်သည် မုဆိုး၏ ပိုက်ကွန်တွင်း မိနေကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။ ကျီး၏ စကားကိုကြားသော အားလုံး

က ဝမ်းနည်းသွားကြသည်။

ထို့နောက် လိပ်က ကြွက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

'ဒါဆို မိတ်ဆွေကြွက်က သမင်ကို လွတ်အောင် ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သင့်ရဲ့ ချွန်ထက်တဲ့ သွားတွေက ပိုက်ကွန်ကြိုးတွေကို ပြတ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကဲ... ကျွန်ုပ်တို့ သမင်ဆီ မြန်မြန်သွားပြီး ကူညီပေးကြရအောင်' ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ် သမင်ကို ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သမင်ဆီ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် သွားဖို့က ခက်နေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် သွားနိုင်မလဲ' ဟု ကြွက်က စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ ကျီးက-

'အို... ဒါက လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ကျောပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားမှာပေါ့။ ဘာမှမပူပါနဲ့' ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျီးသည် ကြွက်ကို ကျောပေါ်တင်ကာ သမင်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။ မကြာမီ သူတို့သည် မုဆိုး၏ ပိုက်ကွန်တွင်း မိနေသော သမင်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် လိပ်က သူတို့နောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါလာသည်။

ကြွက်လည်း ကျီး၏ ကျောပေါ်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ အမြန်ဆုံးဆင်းသက်ကာ သူ၏ ချွန်ထက်သော သွားဖြင့် ပိုက်ကွန်ကြိုးများကို စတင်ကိုက်ဖြတ်လေတော့သည်။ မကြာမီ ပိုက်ကွန်ကြိုးများ ပြတ်သွားကြကုန်ကာ သမင်လည်း လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် လိပ်သည် သူတို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့၏ မိတ်ဆွေ သမင် လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်၍ သူတို့ မိတ်ဆွေလေးဦးစလုံးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့သည် တောထဲသို့ တစ်စုံတစ်ဦး ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ မုဆိုးရှောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကြွက်သည် တွင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လေသည်။ ကျီးက အနီးရှိသစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်သို့ ပျံသန်းသွားသည်။ သမင်က တောထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ပြေးသည်။ လိပ်ကလေးမှာမူ မပြေးနိုင်ရှာပေ။ သနားစရာပင်။ လိပ်သည် ရုံတစ်ခုထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်သွားလျက်ရှိသည်။

မုဆိုးသည် တစ်စစ်ပြတ်ကျနေသော သူ့ပိုက်ကို မြင်သော် ဒေါသထွက်သွားသည်။ မုဆိုးသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ သမင်ကို ရှာမတွေ့ဘဲ ရှိလေသည်။ သို့သော် သူသည် ချုံပုတ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေသော လိပ်ကလေးကို မြင်တွေ့သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် လိပ်ကို ကောက်ယူကာအိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ ယူဆောင်သွားလေသည်။

ကျီးသည် မုဆိုးက လိပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျီးသည် ကြွက်နှင့် သမင်အား ခေါ်ကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျီးက ကျန်သူများအား-

'ကဲ...ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ လိပ်လွတ်မြောက်ဖို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ' ဟု မေးလိုက်လေသည်။

'မုဆိုး အိမ်မရောက်မီ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခုခုကိုတော့ အမြန်ဆုံးလုပ်မှ ဖြစ်မယ်' ဟု ကြွက်က ဆိုသည်။

သမင်က-

'ကဲ ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ပြောပြမယ်' ဟု ကျီးကို ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် သမင်က-

‘ကျွန်ုပ် လမ်းအလယ်ကို သွားပြီး မြက်စားချင်ယောင်ဆောင် နေမယ်။ မုဆိုးက ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့ရင် သူ့အိတ်ကိုချပြီး ကျွန်ုပ်ဆီ ချက် ချင်း ပြေးလာမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီလိုအချိန်မှာ အဆွေကြွက်က အိတ်ကို ကိုက် ဖြတ်ပါ။ ဒါဆို ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေလိပ် လွတ်ပြီ’ဟု အကြံပြုလေသည်။

‘သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ’ ဟု ကြွက်နှင့် ကျီးက ဝမ်းသာအားရ ဆိုကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သမင်သည် မုဆိုးလာရာလမ်းအလယ်သို့ သွားရောက် ကာ မြက်ကို စားဟန်ပြုလေသည်။ မကြာမီ မုဆိုးသည် သမင်ကို မြင် သွားလေသည်။

‘အို ... သမင်တစ်ကောင်ပါလား။ အောက်ကို ငုံ့ပြီး မြက်တွေ စားနေတယ်။ ပြေးပြီး ဖမ်းလိုက်မယ်’ဟု မုဆိုးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဆိုကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် မုဆိုးသည် လိပ်ထည့်ထားသည့်အိတ်ကို လွတ်ချကာ သမင်ဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။ ထိုအခါ ကြွက်သည် အိတ်ဆီသို့ ပြေး သွားပြီး အူချွန်ထက်သော သွားဖြင့် အိတ်ကို ကိုက်ဖြတ်လေသည်။ မကြာမီ အိတ်ကြီးပွင့်သွားပြီး လိပ်လည်း အပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် လိပ်သည် ထူထပ်သော ချုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်း အောင်းနေလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သမင်လည်း မုဆိုးလိုက်မမီနိုင်အောင် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးလေသည်။ မုဆိုးလည်း သမင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ နှောက်မှ လိုက်လေသည်။ သို့သော် သမင်ကို မမိချေ။ ထို့ကြောင့် မုဆိုး သည် အိတ်ထားရှိရာ မူလနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော် အိတ် ကြီးသည် ပွင့်နေကာ လိပ်လည်း မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မုဆိုးသည် အလွန်ဒေါသထွက်သွားလေသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းသွားလေသည်။ သူသည် မည်သည့် အမဲသားကောင်မှ မရရှိရုံမက သူ့ပိုက်ကွန်ကြီးနှင့် အိတ်ကြီးပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားပြီ မဟုတ်ပါလော။ သူသည် အမဲမရဘဲ အိမ်သို့ လက်ချည်းသက်သက် ပြန်ရပေတော့မည် ဖြစ်သည်။

လိပ်၊ ကြွက်၊ ကျီးနှင့် သမင် မိတ်ဆွေလေးဦးလည်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြန်သွားသော မုဆိုးကို ကြည့်နေကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိတ်ဆွေလေးဦးသည် တောထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနေပြီး တစ်ဦး ဒုက္ခရောက်လျှင် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းကူညီကာ အတူတကွ နေထိုင်ကြလေသည်။

N.K. Aggarwala၏ The Four Friends and other stories စာအုပ်မှ The Four Friends ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

မင်းသမီးအစစ်ရှာပုံတော်

[ဒိန်းမတ်နိုင်ငံရိုးရာပုံပြင်]

တစ်ခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ မင်းသားတစ်ပါး ရှိလေတယ်။ သူဟာ မင်းသမီးတစ်ပါးကို လက်ထပ်လိုနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လက်ထပ်မယ့် မင်းသမီးဟာ မင်းသမီးအစစ်အမှန် ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသားလေးဟာ ကမ္ဘာလှည့်ပြီး မင်းသမီးအစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေတယ်။ မင်းသမီးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို တွေ့ရှိပေမယ့် သူလိုချင်တဲ့ မင်းသမီးအစစ်ကို ဘယ်နေရာမှ ရှာဖွေလို့ မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ နန်းတော်သို့ လက်မှိုင်ချကာ ပြန်လာခဲ့လေတယ်။ မင်းသမီးအစစ်ကို မရလို့ ပူဆွေးဝမ်းနည်းကာ နေလေတယ်။

တစ်နေ့ ညနေခင်းအချိန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မိုးကြီးမုန်တိုင်းကျရောက်လာပြီး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေလေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နန်းတော်တံခါး ခေါက်သံကြားရပြီး ဘုရင်ကြီး ထွက်လာကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ တံခါးအပြင်ဘက်မှာ မင်းသမီးကလေး တစ်ပါးဟာ မတ်တတ်ရပ်နေတာကို တွေ့ရလေတယ်။ မိုးလေ သည်းထန်

နေတဲ့ကြားမှာ မင်းသမီးကလေးဟာ အလွန်ပင် သနားစရာကောင်းလှတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိုရွဲနေတယ်။ သူ့ဆံပင်နဲ့ အင်္ကျီကြားမှ ရေများဟာ အောက်သို့ စီးဆင်းပြီး ဖိနပ်ချွန်ထဲသို့ စီးဝင်ကာ ခြေဖောက်အောက်မှ ထွက်ကုန်တယ်။ မင်းသမီးကလေးက ဘုရင်ကြီးကို သူဟာ မင်းသမီးအစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း မင်းသမီးကလေးကို နန်းတော်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေတယ်။ မိဖုရားကြီးက 'ဒီမင်းသမီးကလေး မင်းသမီးအစစ်ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သိရအောင် စမ်းကြရမယ်' လို့ ဆိုကာ အိပ်ဆောင်သို့ သွားပြီး ခုတင်ပေါ်ရှိ အိပ်ရာခင်းများကိုခွာကာ ပဲစေ့တစ်စေ့ကို ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေတယ်။ အဲဒီနောက် မွေ့ရာအလုံး ၂၀ ကို ပဲစေ့ပေါ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်လိုက်လေတယ်။ အဲဒီနောက် မွေ့ရာတွေပေါ်မှာ ဝမ်းဘဲမွေးနုကလေးများ သွတ်ထားတဲ့ အိပ်ရာခင်း ၂၀ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်ကာ ခင်းထားလိုက်ပြန်လေတယ်။ မင်းသမီးကလေးဟာ မွေ့ရာ ၂၀၊ အိပ်ရာခင်း ၂၀ ထပ်ထားတဲ့ အပေါ်မှာ အိပ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ နံနက် အိပ်ရာမှနိုးရင် မင်းသမီးကလေးကို အိပ်ပျော်မပျော် မေးပြီး မင်းသမီးအစစ်ဟုတ်မဟုတ် ခွဲခြားမယ်လို့ မိဖုရားကြီးက ကြံစည်စိတ်ကူးထားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသမီးကလေးဟာ အဲဒီညမှာ ပဲစေ့ပေါ်ရှိ မွေ့ရာနှင့်အိပ်ရာ အထပ် ၄၀ ထပ်ထားတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရလေတယ်။

နံနက်လင်းတဲ့အခါ မိဖုရားကြီးက မင်းသမီးကလေးကို 'ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား' လို့ မေးလေတယ်။

အဲဒီအခါ မင်းသမီးကလေးက

'ကျွန်တော်မျိုးမ တစ်ညလုံး မှေးစက်မပျော်ပါဘူး။ ကျွန်မအိပ်ရာထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ဘုရားသခင်သာ သိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး

မင်းသမီးတစ်ရာပုံတော်

မ ကျောအောက်မှာ မာမာတစ်ခုခံနေလို့ အိပ်လို့မရပါဘူး။ ကျောတွေ ညှို့မည်းလို့နေပါတယ်'လို့ ညှိုးငယ်စွာ ပြောဆိုလေတယ်။

ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ မင်းသမီးကလေးရဲ့ စကားကိုကြား တဲ့အခါ များစွာ ဝမ်းသာသွားကြလေတယ်။ အခု သူတို့ မင်းသမီးအစစ်ကို တွေ့ရှိပြီ ဖြစ်တယ်။ မွေ့ရာနှစ်ဆယ်၊ အိပ်ရာခင်းနှစ်ဆယ် အောက်ရှိ ပဲစေ့ကလေး ထားရှိသည့်ကိုပင် သိရှိသူကား သာမန်မင်းသမီးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းသမီးအစစ်များသာ ဒီလိုခံစားနိုင်တယ်။ မင်းသမီးအစစ်များရဲ့ အသား အရေဟာ နုနယ်လှတယ် မဟုတ်ပါလား။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသားလေးလည်း မင်းသမီးအစစ်ကို ရရှိသွားကာ မင်းသမီးလေးကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုက်လေတယ်။

အခုထက်တိုင် မင်းသမီးကလေး အိပ်ရာအောက်မှ ပဲစေ့ကလေးကို ဒိန်းမတ်တိုင်းပြည်ရှိ ပြတိုက်ထဲမှာ ပြသထားတာကို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။

ကြလေတော့သည်။ သစ်ပင်တိုင်း၏ ပင်ခြေမှန်သမျှ တူးကြလေရာ တစ်
ခြံလုံး ထွန်ယက်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် ငွေအိုးဟူ၍
အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရချေ။

မကြာမီ တူးဆွထားသော မြေကြီးထဲမှ အပင်ကလေးများ ပေါက်
လာလေသည်။ ထိုအပင်ကလေးများသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာပြီး
အောင်မြင်ဖွံ့ဖြိုးသည့် ပန်းသီးပင်ကြီးများ ပေါ်ထွန်းလာလေသည်။ သူတို့
သည် သစ်သီးများကို ရောင်းချရာ ငွေအမြောက်အများ ရရှိကြလေသည်။

ထိုအခါမှပင် သူတို့ဖခင် မြှုပ်ထားသော ငွေအိုးကြီးကို လက်ဝယ်
ပိုင်ပိုင် ရရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

New Study Readers စာအုပ်မှ The Farmer and his sons ကို
ပြန်ဆိုပါသည်။

ဉာဏ်စမ်းသောယောက္ခမကြီးနှင့်
ချွေးမနှစ်ယောက်
[တရုတ်နိုင်ငံရိုးရာပုံပြင်]

တစ်ခါတုန်းက တရုတ်ပြည် မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ 'ချို' အမည်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဟာ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်သတဲ့။ တစ်နေ့မှာ သားနှစ်ယောက်ဟာ တခြားမြို့က 'နှင်းဆီ'နဲ့ 'စန္ဒာ'အမည်ရှိတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုကြပြီး သူတို့မိခင်ကြီးအိမ်ကို ခေါ်လာကြတယ်။

အဲဒီအချိန်ကာလ ချွေးမဖြစ်သူတွေဟာ ယောက္ခမစကားကို နားထောင်ရတဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်။ မနှင်းဆီနဲ့ မစန္ဒာတို့ဟာ အလွန်တော်တဲ့ ချွေးမကောင်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ယောက္ခမကြီးကို ကောင်းမွန်ရိုသေစွာ ပြုစု အလုပ်အကျွေးပြုကြတယ်။ သူတို့ဟာ ယောက္ခမကြီးအတွက် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ဆို လက်ဖက်ရည်၊ ထမင်းစားချိန်ဆို ထမင်း အဆင်သင့်ပြုလုပ်ပေးကြတယ်။ အိမ်ကိုလဲ အမြဲသန့်ရှင်းသပ်ရပ်

စေတယ်။ သူတို့ ယောက္ခမကြီးအတွက်ဆို အိမ်စေကောင်းသဖွယ် အစစ အရာရာ မညည်းမညူ ပြီးရွှင်စွာနဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ရက်လအတော်ကြာသွားပြီးတဲ့နောက် တစ်နေ့မှာ ညီ အစ်မနှစ်ယောက်ဟာ ယောက္ခမကြီးဆီလာပြီး-

“အမေ ကျွန်မတို့ အမေတို့ဆီရောက်တာ ခြောက်လရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့ အမေနဲ့နေရတာ အင်မတန် ပျော်ပါတယ်။ အခု ကျွန်မတို့ မိဘတွေကို လွမ်းလို့ မွေးရပ်မြေကို ခဏ ပြန်ချင်ပါတယ်” လို့ ခွင့်တောင်းလေတယ်။

သူတို့ရဲ့ စကားကို ကြားတော့ ယောက္ခမကြီးက သူတို့ကို ပေးမပြန်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ယောက္ခမကြီးက-

‘ညည်းတို့ပြန်သွားရင် ငါ့ကို လက်ဖက်ရည် ဘယ်သူက ဖျော်တိုက်မှာလဲ။ ထမင်းဟင်းတွေ ဘယ်သူက ချက်ပေးမှာလဲ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို ဘယ်သူက လုပ်ပေးမှာလဲ။ ငါ အိုမင်းလှပြီ။ ဒါတွေ ငါ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ညည်းတို့ မပြန်ပါနဲ့အေ’လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ ပြောတုန်းမှာ မပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ မကြာခဏဆိုသလို မိဘရပ်ထံ ပြန်ဖို့ ပူဆာတိုင်း ယောက္ခမကြီးက ပြန်ဖို့ ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။

နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံးမှာတော့ ယောက္ခမကြီးက သူတို့ကို နောက်ထပ် ပြန်ဖို့ ခွင့်မတောင်းရဲအောင် လုပ်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ပြန်ဖို့ ခွင့်လာတောင်းတဲ့ ချွေးမနှစ်ယောက်ကို-

‘ညည်းတို့ မိဘအိမ်ပြန်ချင်သပဆိုရင် ပြန်လို့ ရပါတယ်။ အေး ဒါပေမဲ့ လောကမှာ ငါအလိုချင်ဆုံး နှစ်ခုကို ညည်းတို့ ရှာဖွေမယူလာနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ညည်းတို့ယောက်ျားတွေဆီ ပြန်မလာနဲ့တော့’လို့ ပြောလိုက်

တယ်။

ယောက္ခမကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတဲ့အခါ 'စန္ဒာ'ဆိုတဲ့ ညီမငယ်က-
'လောကမှာ အမေအလိုချင်ဆုံးနှစ်ခုက ဘာပါလဲ' လို့ မေးလိုက်

တယ်။

အဲဒီအခါ ယောက္ခမကြီးက

'ငါ မီးကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်လာတာရယ်၊ လေကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်လာ
တာရယ်ကို လိုချင်တယ်။ ညည်းတို့ ပြန်လာရင် ယူလာခဲ့ပါ။ အဲဒါတွေ
မပါဘဲနဲ့တော့ မပြန်လာကြနဲ့တော့' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ယောက္ခမကြီးက သူ့ချွေးမနှစ်ယောက်ဟာ သူ့ပြောတဲ့ပစ္စည်းတွေ
ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှာဖွေရယူလာနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ သူ့မိဘအိမ်ကို ပြန်
သွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေတာကြောင့် အခုလို
ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ မိဘအိမ် ပြန်ဖို့သာ စိတ်ထက်
သန်နေတာကြောင့် ဒါတွေကို တွေးတော မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းသာ
အားရနဲ့ နံနက်စောစောမှာ သူတို့မိဘအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ဟာ လယ်ယာတောတွေကိုဖြတ်ပြီး လာလိုက်ကြတာ သူတို့
မြို့ကို ရောက်လာကြတယ်။ လမ်းတွေကို တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း လျှောက်
လှမ်းလာလိုက်ကြတာ မကြာခင် သူတို့မိဘအိမ်ဆီ ရောက်လာကြတယ်။
သူတို့ နှစ်ဦးဟာ မိဘအိမ်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ရက်ပေါင်း များစွာ
နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ယောက္ခမကြီးထံ ပြန်ဖို့ အချိန်ရောက်ရှိလာတာနဲ့ မိဘတွေကို
ကန်ကျော နှုတ်ဆက်ကာ ယောက္ခမအိမ်ဆီ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ လမ်း
ခရီးမှာ ညီမငယ် 'စန္ဒာ'က ယောက္ခမကြီး မှာလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းခဲကြောင်း

သတိရပြီး သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ကာ ငိုကြွေးလေတော့တယ်။

အစ်မဖြစ်သူ 'နှင်းဆီ' က 'ညီမ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ' လို့ မေးတဲ့အခါ-

ညီမငယ် 'စန္ဒာ' က

'အစ်မ သတိ မရတော့ဘူးလား။ မီးကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်လာတာရယ်၊ လေကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်လာတာရယ် ယူခဲ့ရမယ်လို့ ယောက်ျားမကြီးက မှာလိုက်တာလေ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ မပါဘဲနဲ့တော့ ပြန်မလာကြနဲ့လို့ ပြောတာကြောင့် ငိုနေတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာ ရှာဖွေလို့ ရနိုင်မှာလဲ' လို့ ပြောလေတယ်။

အဲဒီအခါ အစ်မဖြစ်သူ 'နှင်းဆီ' လည်း ညီမနားမှာ ထိုင်ပြီး ငိုကြွေးလေတော့တယ်။

အဲဒီလို ညီအစ်မနှစ်ယောက် ငိုကြွေးနေတဲ့အချိန်မှာ လယ်သမားတစ်ဦးရဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ဟာ ကျွဲကြီးစီးပြီး သူတို့နားက ဖြတ်သွားတယ်။ လယ်သမားကြီးရဲ့ သမီးက ငိုကြွေးနေတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မြင်တော့-

'ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေကြတာလဲ' လို့ မေးတယ်။

အဲဒီအခါ ညီအစ်မနှစ်က

'ညီမလေးရေ အစ်မတို့ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုကြွေးနေကြတာပါ။ အစ်မတို့က မိဘအိမ်က ပြန်လာတာပါ။ အစ်မတို့ ယောက်ျားမကြီးက သူ့ဆီပြန်လာရင် မီးကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်လာတာရယ်၊ လေကို စက္ကူနဲ့ ထုပ်လာတာရယ်ကို ယူလာခဲ့ရမယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ဒါတွေ မပါလာရင် ပြန်မလာနဲ့လို့ ပြောလို့ အစ်မတို့ အခု ဘာမှ ပါမလာလို့ ငိုကြွေးနေကြတာပါ' လို့ ပြန်ဖြေကြတယ်။

လယ်သမားကြီးရဲ့ သမီးလေးဟာ သူတို့စကားကို ကြားတော့-
 'ကောင်းပါပြီ၊ အစ်မတို့ ငိုကြွေးနေလို့လည်း ဘာမှထူးခြားလာမှာ
 မဟုတ်ဘူး။ အစ်မတို့ ယောက္ခမကြီး လိုချင်တဲ့အရာဟာ ဘာလဲဆိုတာ
 သေသေချာချာ စဉ်းစားရမယ်။ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ လက်ဖက်ရည်
 တိုက်ပါရစေ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စဉ်းစားအဖြေရှာကြတာပေါ့။
 ကဲ ကျွန်မ ကျောနောက်ကို တက်ကြပါ'လို့ ပြောပြီး သူ့အိမ်သို့ လာခဲ့
 ကြတယ်။

မိန်းကလေးရဲ့ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ မိန်းကလေးက သူတို့နှစ်
 ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်တယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြ
 တဲ့အခါ သူတို့ယောက္ခမကြီးလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို စဉ်းစားကြတယ်။

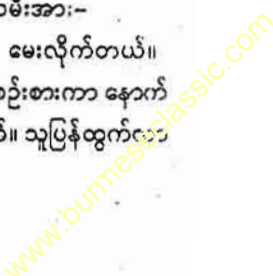
'စက္ကူနဲ့ထုပ်ထားတဲ့မီးကို ဘယ်မှာ ရှာလို့ ရနိုင်မလဲ' လို့ညီမဖြစ်သူ
 စန္ဒာကဆိုပြီး အစ်မဖြစ်သူက 'စက္ကူနဲ့ထုပ်ထားတဲ့လေကိုကော ဘယ်မှာရှာ
 ဖွေရနိုင်မလဲ' လို့ ဆိုကြကာ ငိုကြွေးလေတော့တယ်။ လယ်သမားရဲ့သမီး
 က ဘယ်ပစ္စည်း ဖြစ်မလဲဆိုတာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီး ရယ်
 မောကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ
 စက္ကူမီးအိမ်လေးတစ်လုံး ပါလာတယ်။ မီးအိမ်ထဲမှာ မီးထွန်းထားတယ်။

မီးအိမ်ကလေးကို မြင်တော့ ညီမငယ် 'စန္ဒာ'က 'ဒါစက္ကူနဲ့ ထုတ်
 ထားတယ်ဆိုတဲ့ မီးပဲ'လို့ အော်ပြောလိုက်တယ်။

အစ်မဖြစ်သူ နှင်းဆီကလဲ 'အေး ဟုတ်တယ် ဒါ စက္ကူနဲ့ ထုပ်
 ထားတဲ့ မီးဖြစ်တယ်'လို့ ပြောပြီး လယ်သမားရဲ့ သမီးအား-

'ဒါဖြင့် စက္ကူနဲ့ထုပ်ထားတဲ့ လေကရော'လို့ မေးလိုက်တယ်။

လယ်သမားရဲ့သမီးလည်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကာ နောက်
 ဆုံး 'ကျွန်မသိပြီ' လို့ဆိုကာ အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ သူ့ပြန်ထွက်လာ

တော့ သူ့လက်ထဲမှာ စက္ကူယပ်တောင်တစ်ချောင်း ပါလာတယ်။

ညီမဖြစ်သူ 'စန္ဒာ'က ယပ်တောင်ကလေးကို ယူကာ ယပ်ခတ်လိုက်တယ်။ ယပ်တောင်လေးက သူ့စန္ဒာကိုယ်ကို အေးသွားစေတယ်။ ဒါကြောင့် သူက-

'စက္ကူနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့လေဆိုတာ ဒါပဲ'လို့ အော်ပြောလိုက်တယ်။ အစ်မဖြစ်သူ နှင်းဆီကလည်း 'မှန်တယ်၊ ဒါ စက္ကူနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့လေပဲ'လို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ ဆိုပြီး စက္ကူယပ်တောင်ကို ယူလိုက်လေသည်။

အဲဒီနောက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ လယ်သမားကြီးရဲ့ သမီးတို့ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ သူတို့ဟာ သူတို့ယောက္ခမနေရပ်ကို ရောက်ရှိလာကြတယ်။ ယောက္ခမကြီး 'ချို'ဟာ သူ့ချွေးမနှစ်ယောက် ပြန်လာတာကို ပြတင်ပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရတယ်။ ယောက္ခမကြီးဟာ သူတို့ ပြန်လာတာကို တွေ့တော့ အတော်အံ့ဩသွားတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ချွေးမတွေ သူလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း ရှာမရလို့ ပြန်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာကိုး။

ယောက္ခမကြီးက သူတို့နှစ်ဦးကို

'ညည်းတို့ပြန်လာကြပြီလား။ ညည်းတို့ ငါလိုချင်တဲ့ စက္ကူနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ မီးနဲ့ စက္ကူထုပ်ထားတဲ့လေ ပစ္စည်းတွေ မပါလာကြဘဲ ဘာလို့ ပြန်လာကြတာလဲ'လို့ မေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ ညီမဖြစ်သူ 'စန္ဒာ'က သူ့ကျောနောက်မှာ ဖွက်ထားတဲ့ မီးထွန်းထားတဲ့ စက္ကူမီးအိမ်ကလေးကို ယောက္ခမကြီးရှေ့မှာ ဆွဲပြကာ

'အမေ၊ ဒီမှာ အမေမှာတဲ့ စက္ကူနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့မီးလေ'လို့ ပြောလိုက်လေတယ်။

ယောက္ခမကြီးလည်း မီးအိမ်ကို မြင်တော့ အတော်ပဲ အံ့ဩသွားတယ်။ အဲဒီနောက် ယောက္ခမကြီးက

‘ဒါဖြင့် စက္ကူနဲ့ထုပ်ထားတဲ့လေကော’လို့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။

အဲဒီအခါ အစ်မဖြစ်သူ ‘နှင်းဆီ’က ယပ်တောင်ကလေးကို ထုတ်ကာ ယောက္ခမကြီးကို ယပ်ခတ်ပေးလိုက်တယ်။ ယပ်တောင်ကလေးက ယောက္ခမကြီးကို အေးသွားစေတယ်။

‘အမေ အဲဒါ အမေလိုချင်တဲ့ စက္ကူနဲ့ထုပ်ထားတဲ့ လေပါပဲ’ လို့ ဝင့်ကြွားစွာ ဆိုလိုက်လေတယ်။

ယောက္ခမကြီးဟာ စက္ကူယပ်တောင်ကို မြင်တော့ အတော် အံ့ဩသွားတယ်။ ချွေးမတွေ ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ သူမှာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ချွေးမတွေကိုလည်း အတော်အထင်ကြီးသွားတယ်။ အဲဒီနောက် ယောက္ခမကြီးက

‘ကဲ သမီးတို့ရေ၊ အိမ်ထဲမှာ အမေနဲ့အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင်’ ဆိုပြီး ချွေးမနှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတယ်။

သူတို့သုံးဦးဟာ လက်ဖက်ရည် အတူတူသောက်ရင်း စကားတွေ ပြောဆိုကြတယ်။ ယောက္ခမကြီးဟာ စက္ကူယပ်တောင်ကို ခတ်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လိုက်နဲ့ ပြုံးပျော်နေတယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာတော့ စက္ကူမီးအိမ်လေးက ဒီးရောင်တွေ ထွန်းလင်းလို့နေတယ်။

[တရုတ်ရိုးရာပုံပြင် Two wives of China]

ပြေးတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ ချိုရွှင်ပြုံးနေတယ်။

လူငယ်ကလေးက-

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ ဘိုးဘိုး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်လာတာပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းကို တွေ့ရတာ ဘိုးဘိုးလည်း၊ ပျော်ပါတယ်’ လို့ အဘိုးအိုက ပြန်ပြောတယ်။

အဘိုးအိုက ဆက်လက်ပြီး ‘ငါ့ဘဝက မကြာခင် နိဂုံးချုပ်ပါတော့ မယ်။ ငါ့မိးက သေခါနီးပါပြီ။ ဒီမှာလာပြီး မင်းရဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ ပြော လှည့်ပါ။ ငါနားထောင်ပါရစေ’ လို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

လူငယ်ကလေးလည်း သူ့နောက်က တဲတဲခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ အဘိုးအိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

အဘိုးက ‘ငါ့မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်။ မင်းစွမ်းဆောင်နိုင်တာတွေ ကို ပြောပြ။ ပြီးရင် ငါက ငါ့စွမ်းဆောင်နိုင်တာတွေ ပြောပြမယ်။’ ဒါဆို ဘယ်သူက အားခွန်အကြီးဆုံးလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့။ ခွန်အား ဘယ်သူ ကြီးတယ်ဆိုတာ ပြိုင်ကြတာပေါ့။ ငါက အသက်အရွယ်ကြီးတာမို့ ငါ နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’ လို့ ပြောဆိုလေတယ်။

အဘိုးအိုစကား ကြားတော့ လူငယ်ကလေးက ရယ်မောလိုက် လေတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ညလုံး စကားတွေ အနိုင်လုပြောကြတယ်လေ။

အဘိုးအိုက စတင်ကာ

‘ငါ အသက်ရှူ အောင့်ထားလိုက်ရင် ချောင်းရေတွေဟာ ရပ်တဲ့သွား ပြီး ရေတွေဟာ အေးခဲလာကာ မစီးဆင်းနိုင်ကြတော့ဘူး။ လူတွေဟာ ခဲနေတဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သွားလာကြရတယ်။ သူတို့က ဒါကို ရေခဲလို့ ခေါ်ကြတယ်’ လို့ ပြောဆိုတယ်။

လူငယ်ကလည်း

‘ကျွန်တော် အသက်ရှူလိုက်တဲ့အခါမှာ မြက်ခင်းပြင်တွေပေါ်မှာ ဖုန်းတွေ ဖူးပွင့်ဝေဆာကြကုန်တယ်’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ အဘိုးအိုက အားကျမခံ။

‘ငါ့ခေါင်းကို ရမ်းလိုက်ရင် နှင်းတွေကျကုန်တယ်။ ငါ့ အမိနဲ့နဲ့ သစ်ပင်ပေါ်က သစ်ရွက်တွေ ကြွေလွင့်ကုန်တယ်။ ငါ သူတို့ကို အဝေးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်တယ်။ ငါလာနေတယ်ဆိုတဲ့ သံကြားတာနဲ့ ငှက်တွေဟာ အဝေးဒေသဆီ ပြေးကုန်ကြတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ ငါ့ကို ကြောက်လို့ ပုန်းကွယ်ကုန်ကြတယ်။ မဟာပထဝီမြေကြီးတောင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို မာကြောခက်မာလာစေတယ်’ လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

လူငယ်ကလေးက ‘ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရမ်းလိုက်ရင် ပူနွေးတဲ့ မိုးတွေ မြေပြင်ပေါ် ရွာသွန်းကျပြီး အဘိုးရဲ့ ခက်မာနေတယ်ဆိုတဲ့ အစိုင်အခဲ ရေခဲပြင်ကို တစ်ခဏအတောအတွင်း အရည်ပျော်စေမှာပါ။ ဒါ့ပြင် ကျွန်တော့်အသံကြားတာနဲ့ ကျေးငှက်သာရကာတွေ ရောက်တဲ့နေရာက ပြန်လာမှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှူထုတ်လိုက် ပူနွေးတဲ့ လေဟာ ချောင်းမြောင်းပေါ်မှာ ခဲနေတဲ့ ရေခဲတွေကို အရည်ပျော်စေမှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးထက် အားခွန်ဗလ ပို ကြီးမားပါတယ်’ လို့ ပြောဆိုလိုက်လေတယ်။

လူငယ်ကလေးရဲ့ စကားကို ကြားတဲ့အခါ အဘိုးအိုဟာ ဒေါသထွက်သွားပြီး...

‘ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ငါ အားခွန်ဗလ ဘယ်သူ ပိုကြီးမားသလဲဆိုတာ သိရအောင် နေထွက်ပြုလာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ကြစို့။ ဒါမှသာ ဘယ်သူ ခွန်အားကြီးတယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာ’ လို့ ပြောလေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မကြာခင်မှာ နေထွက်လာတယ်။ နေထွက်လာတဲ့အခါ လေကလည်း ပူနွေးလာတယ်။ အဲဒီအခါ အဘိုးအိုရဲ့ မီးဟာ သေသွားတယ်။ လူကလေးဟာ တဲတဲခါးဆီးသွားကာ အထဲသို့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။

သူပြုံးလိုက်တဲ့အခါ ချောင်းမြောင်းထဲက ရေခဲတွေ အရည်ပျော်သွားတယ်။ ဆီးနှင်းတွေ ရေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး မြေကြီးထဲကို စိမ့်ဝင်သွားကြတယ်။ မြက်စိမ်းတွေဟာလည်း မြေကြီးဖြူဖြူတွေကြားက ထွက်ပြူ လာကြတယ်။ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကလည်း တဲတဲတဲရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပျံသန်းသွားပြီး 'နွေဦးရောက်လာပြီ။ နွေဦးပြန်ရောက်လာပြီ' ဆိုတဲ့ တေးသီချင်းကို သီဆိုလေတော့တယ်။

နေကလည်း ကောင်းကင်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာတယ်။ လေတွေကလည်း ပူနွေးလာတယ်။

လူကလေးဟာ သူလုပ်ဆောင်လိုက်တာကို ပြဖို့ အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ နေက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီး အပူရှိန် မြင့်လာလို့ အဘိုးအိုခမျာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ တဖြည်းဖြည်း သေးသေးသွားနေလိုက်တာ နောက်ဆုံး အရည်ပျော်သွားပြီး ပျောက်သွားလေတော့တယ်။

ဆောင်းအဘိုးအိုရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကြည့်ပြီး လူကလေးက ရယ်မောလိုက်လေတယ်။ အဲဒီနောက် လူငယ်ကလေးနွေဦးဟာ ယာခင်းတွေကို ဖြတ်ပြီး ရွှင်ပြဖြူးထူးစွာနဲ့ ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

[မြောက်အမေရိက အင်ဒီးယန်ရိုးရာပုံပြင် Old Man Winter]

သမီးသုံးယောက်

[ရုရှားရိုးရာပုံပြင်]

တစ်ခါတုန်းက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူဟာ နေ့ရောညပါ အဝတ်အထည်တွေ ချုပ်လုပ်ကာ သမီးငယ်သုံးယောက်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးလေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သမီးငယ်သုံးယောက်ဟာ ကြီးပြင်းလူလားမြောက်လာခဲ့ တယ်။ သူတို့ဟာ ပျံလွှားငှက်တွေလို သွက်လက် လျင်မြန်ပြီး ထွန်းလင်း တောက်ပနေတဲ့ စန္ဒာလမင်းကြီးလိုလည်း ကျက်သရေရှိလှတာကို တွေ့ရ တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ သူတို့သုံးယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သူ့အမေအိမ်က အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြတယ်။

နှစ်တွေလတွေ ကုန်ဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ အမေဖြစ်သူဟာ သိပ်မကျန်းမာတဲ့အတွက် သူ မကျန်းမာနေတဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြားဖို့ ရှဉ့်နီကလေးတစ်ကောင်ကို အကူအညီတောင်းပြီး သူ့သမီးသုံးဦးဆီ စေလွှတ်လိုက်လေတယ်။

“မိတ်ဆွေ ရှဉ့်နီကလေးရေ၊ မြန်မြန်သွားပြီး အကြောင်းကြားပေးပါနော်”

ဒီလိုနဲ့ ရှဉ့်နီကလေးဟာ အကြီးဆုံးသမီးဆီ ဦးစွာ သွားရောက်တယ်။ အကြီးဆုံးသမီးဟာ ရှဉ့်နီကလေးထံမှ သူ့အမေ မကျန်းမာတဲ့သတင်းကြားတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သက်ပြင်းချကာ-

‘ကျွန်မ အမေဆီ သွားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဇလုံနှစ်လုံးကို ဆေးရဦးမယ်’လို့ ပြောလိုက်လေတယ်။

အကြီးဆုံးသမီးရဲ့ စကားကြားတော့ ရှဉ့်နီကလေးဟာ ဒေါသထွက်ပြီး ‘ဇလုံနှစ်လုံး ဆေးရဦးမယ် ဟုတ်လား၊ သင့်အမေ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီဇလုံနှစ်လုံးက ပိုအရေးကြီးနေလို့လား။ ဒီလိုဆိုရင် သင် ဒီဇလုံနှစ်လုံးနဲ့ တစ်သက်လုံးသာ နေပေတော့’လို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောပစ်လိုက်လေတယ်။

အဲဒီလိုလည်း ရှဉ့်နီကလေး ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ဇလုံနှစ်လုံးဟာ စားပွဲပေါ်က ခုန်ထွက်ကာ ဘေးမှရပ်နေတဲ့ အကြီးဆုံးသမီးကို တိုက်ချလိုက်လေတယ်။ အကြီးဆုံးသမီးလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားပြီး လိပ်တစ်ကောင်အဖြစ် ဘဝပြောင်းသွားကာ အိမ်ထဲမှ တွားသွားကာ ထွက်သွားလေတယ်။

အဲဒီနောက် ရှဉ့်နီကလေးဟာ သူ့မိတ်ဆွေ နာမကျန်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ဒုတိယသမီးဆီ ရောက်လာပြန်တယ်။ ရှဉ့်နီကလေးက တံခါးခေါက်လို့ အိမ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဒုတိယသမီးကို အမေဖြစ်သူ နာမကျန်းတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ ဒုတိယသမီးဖြစ်သူက ‘အို အမေ နေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား။ ကျွန်မ အမေဆီ အခုပဲ ပြေးသွားချင်ပါတယ်။ အင်းဒါပေ

မယ့် ကျွန်မမှာ အလုပ်တွေ အများကြီးပဲ။ ပွဲလမ်းသဘင်မှာ ဝတ်ဖို့ အဝတ်တွေလည်း လျှော်ဖွတ်ရဦးမယ်' လို့ ညည်းညည်းည။ည။ ပြောဆိုလေ တယ်။

ဒုတိယသမီးရဲ့စကားကို ကြားတဲ့အခါ ရှဉ့်နီကလေးဟာ စိတ် ပျက်သွားပြီး-

'ဒါဖြစ်ရင်လဲ သင့်အနေနဲ့ တစ်သက်လုံးပဲ အဝတ်တွေ လျှော်ဖွတ် ပေတော့' လို့ ပြောလိုက်လေတယ်။

အဲဒီလို အချိန်မှာပဲ ဒုတိယသမီးဖြစ်သူဟာ ပင့်ကူဘဝပြောင်းသွား ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးဆီသို့ တွယ်တက်သွားလေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရှဉ့်နီကလေးဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တတိယမြောက်သမီး ထွေးလေးရဲ့ အိမ်ဆီ ရောက်ရှိလာတယ်။ ရှဉ့်နီကလေး တံခါးခေါက်တဲ့ အချိန်မှာ သမီးထွေးဖြစ်သူဟာ မုန့်နယ်တုံးနဲ့ မုန့်တွေနယ်နေတယ်။ ရှဉ့် နီကလေးရဲ့ သူ့အမေ နေမကောင်းတဲ့အကြောင်း ကြားရတဲ့အခါ စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ လက်မှာ ပေကံ့နေတဲ့ မုန့်ဖတ်တွေကိုတောင် ဆေး ကြောသုတ်ချိန်မပေးဘဲ သူ့အမေအိမ်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။

ရှဉ့်နီကလေးက 'သင် လူတွေကို ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ချိုမြဲတဲ့ လက်ဆောင် တွေ အမြဲတမ်း ပေးနိုင်ကြပါစေ။ လူတွေကလည်း သင်နဲ့ သင့်သားသမီး တွေ သင့်မြေးမြစ်တွေကို အစဉ်အမြဲ ချစ်ခင်ကြင်နာနိုင်ပါစေကွယ်' လို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးလိုက်တယ်။

သမီးထွေးလေးအတွက် ရှဉ့်နီကလေးဆုတောင်းလိုက်တာဟာ အမှန် တကယ် ပြည့်ဝသွားပါတယ်။ တတိယမြောက် သမီးထွေးလေးဟာ အမြဲ မြစ်အထိ အသက်ရှည် အနာမဲ့စွာ လူ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင် သွားရတယ်။ အမေကျေးဇူးတရားကို သိပြီး အမေကျေးဇူးကို ဆပ်ခဲ့လို့

အခုလို အကျိုးကျေးဇူးတွေ ရခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ နောက်ပြီး သူဟာ သက်
တမ်းကုန်ဆုံးလို့ ကွယ်လွန်သွားပြန်တော့လည်း ရွှေပျားဘဝကို ရခဲ့ပြန်တယ်။

သူဟာ နွေရာသီတစ်ရာသီလုံး လူတွေအတွက် ပျားရည်တွေ စု
ဆောင်းပေးခဲ့တယ်။ သူ့ရှေ့ခြေတွေမှာ ချိုမြိတ်တဲ့ ပျားရည်တွေ အစဉ်အမြဲ
ရှိနေတယ်။

ဆောင်းရာသီရောက်ပြန်တော့လည်း တခြားပိုးကောင် တိရစ္ဆာန်
တွေ ဆောင်းဥတုရဲ့ အေးခဲမှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံရပေမယ့် ရွှေပျား
ကလေးကတော့ နွေးထွေးလှတဲ့ ပျားအုံထဲမှာ ကွေးစက်လို့ အကောင်းဆုံး
ပေါ့။ သူ နိုးထလာတော့လည်း စားဖို့ပျားရည်နဲ့ သကြားက အဆင်သင့်
ရှိနေတယ်လေ။

သားတို့ သမီးတို့လည်း မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို သိပြီး
ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သူတွေဖြစ်ရင် အခု ပုံပြင်ထဲက သမီးထွေးလေးလို အကျိုး
ကျေးဇူးတွေ မုချမသွေ ခံစားကြရမှာပါကွယ်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် Sputnik မဂ္ဂဇင်းမှ ရုရှားနိုင်ငံ Tar
tar ဟာတာမျိုးနွယ်စု ရိုးရာပုံပြင်ဖြစ်သည့် Three Daughters]

အဘွားအိုနှင့် ဝက်ကလေး

[အင်္ဂလိပ်စာပြန်]

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ အဘွားအိုတစ်ဦး ရှိလေသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ အဘွားအိုဟာ သူ့အိမ်မှာ တံမြက်စည်းလှည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတုန်း အမှိုက်ထဲက ပိန်လို့နေတဲ့ ငွေခြောက်ပဲနီတစ်ပြားကို ရရှိခဲ့တယ်။

အဘွားအိုဟာ ငွေခြောက်ပဲနီ ရရှိသွားလို့ အလွန်ပဲ ဝမ်းသာသွားတယ်။

“ဒီငွေခြောက်ပဲနီကို ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ ဪ သိပြီ သိပြီ။ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဈေးကိုသွားပြီး ဝက်ကလေးတစ်ကောင်ဝယ်မယ်”

ဒီလိုနဲ့ အဘွားအိုဟာ ဈေးကိုသွားကာ ဝက်ကလေးတစ်ကောင် ဝယ်လာပြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ကို ရောက်လို့ ဝက်ခြံနား ရောက်တဲ့အခါ ဝက်ကလေးက ဝက်ခြံထဲမဝင်ဘဲ ပေကပ်ကာ နေတယ်။ အဘွားအိုလည်း တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘွားအိုဟာ ခွေးတစ်ကောင်ကို သွားဆွဲ တယ်။ အဘွားလည်း ခွေးကို -

‘ခွေးကလေးရယ် ခွေးကလေးရယ် ဝက်ကလေးကို ကိုက်ပေးပါ။ ဒီဝက်ကလေးက ဝက်ခြံထဲ မဝင်ဘူးလုပ်နေတယ်။ ဒါဆိုရင် အဘွား ဒီည အိမ်ထဲရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’ လို့ အကူအညီ တောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွေးက ဝက်ကလေးကို မကိုက်ဘူးတဲ့ကွယ်။

အဘွားအိုလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ပေတယ်။ အဲဒီအခါ ‘တုတ်ချောင်း’ တစ်ချောင်း သွားတွေ့တယ်။ အဘွားအိုလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ တုတ်ချောင်းကို -

‘တုတ်ချောင်းရယ် တုတ်ချောင်းရယ်၊ ခွေးကို ရိုက်ပေးပါလား။ ခွေးက ဝက်ကို မကိုက်ဘူး လုပ်နေပါတယ်။ ဝက်ကလည်း ခြံထဲမဝင်ဘူး လုပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဘွား ဒီည အိမ်ကို ရောက်တော့မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ အဘွားကို သနားတဲ့အနေနဲ့ ကူညီပါလား’ လို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အချည်းအနှီးပါပဲ။ တုတ်ချောင်းက ခွေးကို မရိုက်ဘူးတဲ့ ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့ အဘွားအိုလည်း ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ‘မီး’ နဲ့ တွေ့ဆုံပြန်တယ်။ အဘွားအိုလည်း ‘မီး’ ကို အကူအညီ တောင်းခံပြန်တယ်။

“မီးရယ်၊ မီးရယ်၊ တုတ်ချောင်းကို မီးနဲ့တိုက်ပေးပါ။ တုတ်ချောင်းက ခွေးကို မရိုက်ပေးဘူး။ ခွေးက ဝက်ကို မကိုက်ပေးဘူး။ ဝက်က ဝက်ခြံ ထဲမဝင်ဘူး လုပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဘွား ဒီနေ့အဖို့ အိမ်ကို ရောက် မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဘွားကို ကူညီပါ”

ဒါပေမယ့် အဘွားအို အကူအညီတောင်းတာကို ‘မီး’ က လုပ်မပေး ပြန်ဘူး။

ဒါကြောင့် အဘွားအိုလည်း ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။

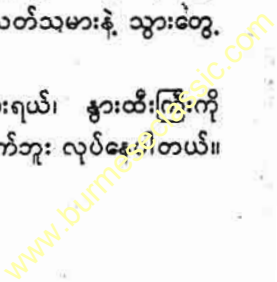
လမ်းမှာ 'ရေ'နဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။ အဘွားအိုလည်း 'ရေ'ကို-
 'ရေရယ်၊ ရေရယ် အဘွားဝက်ကလေးက ခြံထဲမဝင်လို့ ခွေးကို
 အကူအညီတောင်းပြီး ဝက်ကိုကိုက်ပေးဖို့ ပြောတာ ခွေးက မကိုက်ပေးခဲ့
 ပါဘူး။ ဒါနဲ့ တုတ်ချောင်းကို အကူအညီတောင်းပြန်တယ်။ တုတ်ချောင်း
 ကလည်း ခွေးကို မရိုက်ပေးခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မီးကို အကူအညီ တောင်းရ
 ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးကလည်း တုတ်ချောင်းကို မီးနဲ့ မတိုက်ပေးပြန်ဘူး။
 ဒါကြောင့် အဘွားရဲ့ခြံထဲ ဘယ်လိုရောက်တော့မှာလဲ။ ဒီလိုဆိုရင် အဘွား
 တော့ အိမ်ပြန်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဘွားကို
 ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ရေနဲ့ မီးကို ငြိမ်းပေးပါလား' လို့ မေတ္တာရပ်ခံပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း 'ရေ'က မီးကို မငြိမ်းပေးပြန်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အဘွား
 အိုလည်း ဆက်လက် ထွက်လာပြန်တယ်။ လမ်းမှာ နွားထီးကြီးတစ်
 ကောင်နဲ့ တွေ့ဆုံပြန်တယ်။ အဘွားအိုလည်း နွားထီးကြီးကို-

'နွားထီးကြီးရယ်၊ နွားထီးကြီးရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ရေကို သောက်
 ပေးပါလား။ ရေက မီးကို ငြိမ်းမပေးပါဘူး။ မီးက တုတ်ချောင်းကို
 လောင်ကျွမ်းအောင် မီးနဲ့ မတိုက်ပေးဘူး လုပ်နေတယ်။ တုတ်ချောင်းက
 ခွေးကို မရိုက်ပေးပြန်ဘူး။ ခွေးက ဝက်ကို မကိုက်တော့ ဝက်က ခြံထဲ
 ဝင်ဖို့ ပေကပ်ကပ် လုပ်နေတာပေါ့။ အဘွားလည်း အခု အိမ်ပြန်ဖို့ ခက်
 နေတာပေါ့။ အဘွားကို ကူညီပါဦး' လို့ မေတ္တာရပ်ခံပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါလည်း နွားထီးကြီးက မကူညီခဲ့ပြန်ဘူး။ အဘွားအိုလည်း
 စိတ်ပျက်စွာနဲ့ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ သားသတ်သမားနဲ့ သွားတွေ့
 တယ်။ အဘွားအိုက သားသတ်သမားကို-

'သားသတ်သမားရယ် သားသတ်သမားရယ်၊ နွားထီးကြီးကို
 သူတံပေးပါလား။ နွားထီးကြီးက ရေကို မသောက်ဘူး လုပ်နေပါတယ်။

ရေကလည်း မီးကို မငြိမ်းဘူး လုပ်နေပါတယ်။ မီးကလည်း တုတ်ချောင်းကို မီးနဲ့ မတိုက်ဘူး လုပ်နေပါတယ်။ တုတ်ချောင်းကလည်း ခွေးကို မရိုက်ဘူးလုပ်နေတယ်။ ခွေးကလည်း ဝက်ကို မကိုက်ဘဲ နေနေတယ်။ ဝက်က ဝက်ခြံထဲမဝင်ဘဲ ပေကပ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဘွားတော့ ဒီညအဖို့ အိမ်ကို ရောက်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး' လို့ အကူအညီ တောင်းခံပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသတ်သမားက နွားထီးကို သတ်မပေးပြန်ဘူး။ အဘွားအိုလည်း ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။

လမ်းမှာ ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။ အဘွားအိုက ကြီးကို 'ကြီးရယ်ကြီးရယ်၊ သားသတ်သမားကို သေအောင် ကြီးဆွဲချပေးပါလား။ သားသတ်သမားက နွားထီးကြီးကို မသတ်ပေးဘူး။ နွားထီးကြီးက ရေကို မသောက်ပေးပြန်ဘူး။ ရေက မီးကို မငြိမ်းပေးဘူးလေ။ ဒါ့ကြောင့် မီးက တုတ်ချောင်းကို လောင်ကျွမ်းအောင်မီးနဲ့ လုပ်မပေးဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ တုတ်ချောင်းက ခွေးကို ရိုက်မပေးဘူး ။ ဒီလိုနဲ့ ခွေးကလည်း ဝက်ကို ကိုက်မပေးပြန်ဘူးပေါ့။ ဝက်ကလည်း သူ့ခြံထဲ မဝင်ဘဲ လုပ်နေပါတယ်။ ဒီညအဖို့တော့ အဘွား အိမ်ပြန်ဖို့ ခက်နေပြီ' လို့ ပြောပြီး အကူအညီ တောင်းပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးက သားသတ်သမားကို ကြီးဆွဲမချပေးပြန်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ အဘွားအိုလည်း စိတ်ပျက်စွာနဲ့ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ကြွက်တစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။ အဘွားအိုလည်း ကြွက်ကို အကူအညီတောင်းခံပြန်ပါတယ်။

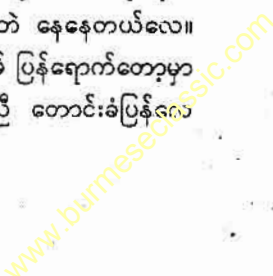
“ကြွက်ရယ် ကြွက်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြီးကို ကိုက်ဖြတ်ပေးပါလား။ ကြီးက သားသတ်သမားကို ကြီးဆွဲကျ မပေးဘူး လုပ်နေပါတယ်။ သားသတ်သမားကလည်း နွားထီးကြီးကို မသတ်ပေးပါဘူး။

နွားထီးကြီးလည်း ရေကို မသောက်ပေးဘူး လုပ်နေပါတယ်။ ရေကလည်း မီးကို ငြိမ်းသတိမပေးဘူးလေ။ ဒါ့ကြောင့် မီးက တုတ်ချောင်းကို လောင်ကျွမ်းသွားအောင် လုပ်မပေးဘူးပေါ့။ တုတ်ချောင်းမလောင်ကျွမ်းတော့ တုတ်ချောင်းက ခွေးကို ဘယ်လာရိုက်ပေးပါ့မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ ခွေးက ဝက်ကို မကိုက်ဘဲ နေတာပေါ့။ ခွေးက ဝက်ကို မကိုက်တော့ ဝက်က သူ့ခြံထဲ မဝင်ဘဲ လုပ်တာပေါ့။ အဘွားတော့ ဒီည အိမ်ပြန်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဒီတစ်ခါလည်း ကြွက်က ကြီးကို မကိုက်ဖြတ်ပေးပြန်ဘူး။ အဘွားအိုလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ပြန်တယ်။ အဘွားအိုဟာ ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့ သွားတွေ့ပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ အဘွားအိုလည်း ကြောင်လေးကို-

‘ကြောင်ကလေးရယ် ကြောင်ကလေးရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြွက်ကို သတ်ပေးပါလား။ ကြွက်က ကြီးကို မကိုက်ဖြတ်ဘူး လုပ်နေပါတယ်။ ကြီးကလည်း သားသတ်သမားကို ကြီးဆွဲချမပေးပါဘူး။ သားသတ်သမားကလည်း နွားထီးကို မသတ်ပေးခဲ့ဘူး။ နွားထီးကြီးကလည်း ရေကို သောက်ခိုင်းတာ သောက်မပေးခဲ့ပါဘူး။ ရေကလည်း မီးကို မငြိမ်းပေးဘူးလေ။ ဒါ့ကြောင့် မီးက တုတ်ချောင်းကို မီးနဲ့ မတိုက်ခဲ့ဘူးပေါ့။ တုတ်ချောင်းကလည်း ခွေးကို ရိုက်မပေးခဲ့ပြန်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ခွေးက ဝက်ကို ကိုက်မပေးဘူးပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ဝက်က ဝက်ခြံထဲမဝင်ဘဲ နေနေတယ်လေ။ အဘွားကို ကူညီပါဦး။ အဘွားတော့ ဒီညအဖို့ အိမ် ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’လို့ ညည်းညူပြောဆို အကူအညီ တောင်းခံပြန်လေတယ်။

အဲဒီအခါ ကြောင်ကလေးက-

‘ကျွန်ုပ်အတွက် ဟောဟိုက နွားမကြီးဆီသွားပြီး နွားမကြီးဆီက နွားနို့တစ်ပန်းကန် ယူလာခဲ့ပေးရင် ကျွန်ုပ် ကြွက်ကို သတ်ပေးပါ့မယ်’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဘွားအိုလည်း နွားမကြီးဆီ ပြေးလာခဲ့ပြီး နွားမကြီးဆီမှာ နွားနို့ တစ်ပန်းကန်စာ တောင်းတယ်။

အဲဒီအခါ နွားမကြီးက-

‘ကျွန်ုပ်အတွက် ဟောဟို ကောက်ရိုးပုံထဲက ကောက်ရိုးတစ်ဆုပ် ယူလာပေးရင် ကျွန်ုပ် သင့်ကို နွားနို့ပေးပါ့မယ်’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဘွားအိုလည်း ကောက်ရိုးပုံဆီသွားပြီး ကောက်ရိုးသွားယူကာ နွားမကြီးကို ပေးတယ်။ နွားမကြီးကလည်း ကောက်ရိုးကို ချက်ချင်း စားလိုက်ပြီးနောက် အဘွားအို လိုချင်တဲ့ နွားနို့ကို ပေးလိုက်တယ်။ အဘွားအိုလည်း နွားနို့ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နွားနို့ ပန်းကန်ကို ယူလာကာ ကြောင်ကို ပေးတယ်။ ကြောင်လည်း နွားနို့ကို ချက်ချင်းအကုန် လျှက်လိုက်ပြီးနောက် ကြွက်ကို ခုတ်သတ်ဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ အဲဒီအခါ ချက်ချင်းပဲ ကြွက်ကလည်း ကြီးကို ကိုက်ဖြတ်ဖို့ စတင်တယ်။ အဲဒီအခါ ကြီးကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို သားသတ်သမားကို ကြီးဆွဲချဖို့ပြင်ဆင်တယ်။ အဲဒီအခါ သားသတ်သမားကလည်း ချက်ချင်းပဲ နွားထီးကြီးကို သတ်ဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ နွားထီးကြီးကလည်း ချက်ချင်း ရေကို သောက်ဖို့ ထတယ်။ အဲဒီအခါ ရေကလည်း မီးကို ငြိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ မီးကလည်း ချက်ချင်းပဲ တုတ်ချောင်းကို မီးနဲ့တိုက်ဖို့ စတင်တယ်။ မီးက တုတ်ချောင်းကို မီးနဲ့ မတိုက်သေးခင်မှာပဲ ချက်ချင်းဆိုသလို တုတ်ချောင်းက ခွေးကိုရိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ချက်ချင်းပဲ ခွေးက ဝက်ကို ကိုက်ဖို့ စတင်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဝက်လည်း ကြောက်လန့်

အဘွားအိုနှင့် ဝက်ကလေး

၆၇

တကြားနဲ့ သူ့ခြံထဲ ခုန်ဝင်လိုက်လေတယ်။

အဲဒီအခါကျမှ အဘွားအိုလည်း စိတ်ချလက်ချနဲ့ အိမ်ကို ပြန်သွား
နိုင်တော့တယ်တဲ့ကွယ်။

The Arbuthnot Anthology of Children's Literature စာအုပ်မှ
အင်္ဂလိပ်ပုံပြင် The Old Woman and Her Pig ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

သည် ပါးပြင်းထောင်ကာ လူကောင်းသံဖြင့် 'မာရှာ မာရှာ ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါ'ဟု ပြောဆိုလေသည်။

မာရှာသည် ငိုကြွေးကာ-

'ကျွန်မ သင်တိုင်းကိုသာ ပေးပါ။ ကျွန်မ ဘာမဆို လုပ်ပါ့မယ်'ဟု ပြန်ပြောသည်။

“သင် ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်မလား”

“လက်ထပ်ပါ့မယ်”

သို့ဖြင့် မြွေကြီးသည် မာရှာ၏ သင်တိုင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ကမ်းပေါ်မှတစ်ဆင့် ရေထဲသို့ လျှောဆင်းသွားလေသည်။

မာရှာလည်း သူ့သင်တိုင်းကို ဝတ်ဆင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ရောက်သော် မာရှာက သူ့မိခင်အား-

'အမေ၊ ကျွန်မ ရေကူးနေတုန်း ကျွန်မသင်တိုင်းပေါ်မှာ မြွေကြီး တစ်ကောင် လာခွေနေပါတယ်။ မောင်းထုတ်လို့လည်း မရဘူး။ မြွေကြီးက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်မ သင်တိုင်းကို ပြန်မပေးဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း မြွေကြီးကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်'ဟု ပြန်လည်ပြောကြားသည်။

မာရှာ၏ စကားကို ကြားသော် သူ့မိခင်က ရယ်မောကာ-

'သမီး အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်မယ်'ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော် မြွေအုပ်ကြီးတစ်အုပ်သည် မာရှာ အိမ်ဆီသို့ တွားသွားလာကြလေသည်။ မာရှာသည် မြွေအုပ်ကြီးကို မြင်သော် အလွန်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားပြီး သူ့မိခင်အား-

'အမေ၊ မြွေတွေ ကျွန်မကို ခေါ်ဆောင်ဖို့ လာနေကြပြီ' ဟု ပြောလေသည်။

ပထမဆုံး သူ့မိခင်က သူ့စကားကို မယုံကြည်ပေ။ သို့သော် သူ့မိခင်က မြွေများကိုမြင်သော် သူ့နည်းတူ အလွန်တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိခင်သည် အိမ်ခြံဝင်ပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါက် တံခါးများ အားလုံးကို လိုက်ပိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် မြွေများသည် အိမ်ဝင်ပေါက် တံခါးအောက်မှ ခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ပြတင်းပေါက်အားလုံး ပိတ်ထား၍ အိမ်ထဲဝင်မရဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြွေများသည် နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ပူးယက်လုံးထွေးကာ ဘောလုံးကြီးသဖွယ် အလုံးကြီးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ပြီးအလုံးကြီးဖြင့် အိမ်တံခါးများကို ကျိုးပျက်အောင် ဝင်ဆောင့်ကြလေသည်။ မကြာမီ အိမ်တံခါးများ ကျိုးပျက်ကုန်ကြရာ မြွေများသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များနှင့် မီးဖိုချောင်များ ပေါ်သို့ တွယ်တက်လာကုန်ကြသည်။ မာရှာသည် မီးဖိုထောင့်နားတွင် ပုန်းအောင်းနေရာ မကြာမီ မြွေများသည် မာရှာကို တွေ့ရှိသွားကာ မာရှာကို ဆွဲထုတ်၍ ရေကန်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။

မာရှာ၏ မိခင်သည် ငိုကြွေးရင်း မြွေများနောက်သို့ ပြေးလိုက်သော်လည်း မြွေများကို မမီတော့ချေ။ မြွေများသည် မာရှာနှင့်အတူ ရေထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။

မာရှာ၏ မိခင်သည် မာရှာရေနစ်သေဆုံးပြီဟု ထင်ကာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

တစ်နေ့ မာရှာ၏ မိခင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ လမ်းမသို့ ငေးကြည့်နေစဉ် သူ့သမီး မာရှာသည် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကို လှက်မှဆွဲ၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချိပိုးကာ သူ့အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့မြင်ရလေသည်။ မာရှာ အိမ်ရောက်သော်

မာရှာမိခင်သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။ မာရှာ၏ မိခင်သည် ဝေ့ဖက်နမ်းကာ မာရှာအား ‘သမီး ဘယ်ကလာတာလဲ။ ကလေးတွေကရော ဘယ်သူ့ကလေးတွေလဲ’ ဟု မေးမြန်းလေသည်။

မာရှာက သူသည် မြွေကြီးနှင့် လက်ထပ်ပြီး ယခု ရေအောက်တိုင်းပြည်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်းနှင့် ကလေးများမှာ သူမွေးသည့် သူ့ကလေးများဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြသည်။

မာရှာ၏မိခင်က မာရှာအား ‘ရေအောက်တိုင်းပြည်တွင် နေထိုင်ရတာကို ပျော်ရဲ့လား’ ဟု မေးရာ မာရှာက ကုန်ပေါ်တွင်ထက် ရေအောက်တိုင်းပြည်မှာ နေထိုင်ရသည်ကို ပိုမိုနှစ်သက်သဘောကျကြောင်း ပြောလေသည်။

မာရှာ၏ မိခင်က မာရှာကို သူနှင့်အတူ နေဖို့ပြောရာ မာရှာက သူ့မိခင်စကားကို လက်မခံချေ။ ငြင်းလေသည်။ သူသည် သူ့ခင်ပွန်းမြွေကို မိခင်ထံ အလည်သွားရောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟူသော ကတိကို ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြသည်။

မာရှာမိခင်က ‘ဒါဖြင့် သမီးအိမ်ပြန်ရင် ဘယ်လိုပြန်မလဲ’ ဟု မေးရာ မာရှာက-

‘သမီး ရေအောက်ပြန်ရင် အဦးဆုံး မြစ်ကမ်းစပ်သွားပြီး အော်ဆစ်ပီ အော်ဆစ်ပီ ရေထဲကထွက်လာပြီး ကျွန်မကို ခေါ်လှည့်ပါ’ လို့ ခေါ်လိုက်ရင် ကျွန်မခင်ပွန်း ကမ်းစပ်ပေါ် တက်လာပြီး ကျွန်မကို ရေအောက်သို့ ခေါ်သွားပါလိမ့်မယ်’ ဟု သူ ရေအောက်အိမ်ပြန်ပုံကို ပြောပြလေသည်။

‘အေး အေး ကောင်းတယ်။ ဒီတစ်ညတော့ သမီး အမေနဲ့အတူနေပြီး မနက်ဖြန်မှ ပြန်ပေါ့’ ဟု မာရှာမိခင်က ပြောဆိုလေသည်။

မာရှာသည် ညဘက်အိပ်ပျော်နေစဉ် သူ့မိခင်သည် ပုဆိန်တန်းလက်

ကို ယူဆောင်ကာ မြစ်ဆိပ်သို့ လာခဲ့လေသည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သော် မာရှာ၏ မိခင်သည်-

‘အော်ဆစ်ပ် အော်ဆစ်ပ် ရေထဲက ထွက်လာပြီး လာခေါ်လှည့်ပါ’ ဟု မြစ်ကို ကြည့်ကာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

မကြာမီ မာရှာ၏ ခင်ပွန်းသည် မြွေကြီးသည် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာကာ ကမ်းစပ်သို့ ကူးလာလေသည်။ ကမ်းစပ်သို့ မြွေကြီးရောက်သော် မာရှာ၏ မိခင်သည် မြွေကြီးကို ပုဆိန်ဖြင့် ထုရိုက်၍ ခေါင်းဖြတ်သတ်လိုက်လေရာ ရေပြင်သည် သွေးများဖြင့် နီရဲသွားလေသည်။

မာရှာ၏ မိခင် အိမ်ရောက်သော် မာရှာသည် အိပ်ရာမှ နိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ မာရှာက သူ့မိခင်အား-

‘အမေ သမီး အိမ်ပြန်တော့မယ်။ ဒီမှာနေရတာ ပျင်းလာပြီ’ ဟု ဆိုကာ သူ့သမီးလေးကို ချီကာ လတ်တစ်ဖက်အား သားငယ်ကို ဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မာရှာသည် မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သော် မြစ်ထဲသို့ ‘အော်ဆစ်ပ် အော်ဆစ်ပ် ကျွန်မကို လာခေါ်လှည့်ပါ’ ဟု အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် အချိန်တန်ကြာသည့်တိုင်အောင် သူ့ခင်ပွန်းသည် မြွေကား ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ မကြာမီ မာရှာသည် နီရဲနေသော ရေပြင်ပေါ်တွင် သူ့ခင်ပွန်းသည် မြွေဦးခေါင်းမျောနေသည်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။

မာရှာသည် သူ့သားနှင့် သမီးငယ်ကို ဖက်နမ်းကာ-

‘သမီးနဲ့ သားတို့ရေ၊ အခု သမီးနဲ့ သားတို့မှာ အဖေ မရှိကြတော့ဘူး။ နောက်ဆို အမေလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးလေးငါ့ သမီးက ပျံလွှားငှက်ဘဝပြောင်းပြီး မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ပျံသန်းပါ။ သားငယ်လေးက မြေလူးငှက်ဘဝသို့ ပြောင်းပြီး ဆည်းဆာရန်မှာ တေး

မောင်အော်ထွန်း

ဆိုပါ။ အမေကတော့ ဥသြငှက်ဘဝပြောင်းပြီး သတ်ဖြတ်ခံရတဲ့ သမီးနဲ့ သားတို့အဖေအတွက် ငိုကြွေးနေမယ်'ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွာ မြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက် သားအမိသုံးယောက်သည် ငှက်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားကြကာ မတူညီသော အရပ်နေရာဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားကြလေသည်။

Leo Tolstoy ၏ Fables and Fairy Tales စာအုပ်မှ The Snake.

မင်းသမီးအောင်ရှာပုံတော်

မိခင်ကိုပြစ်မှား၍ ကံကြီးထိုက်သူ

[အင်ဒိုနီးရှားရိုးရာပုံပြင်]

တစ်ခါက အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ပဒေါင်းရွာကလေးမှာ အဘွားအိုနဲ့ သူ့သား 'မာလင်းကမ်ဒေါင်' သားအမိနှစ်ဦး ရှိလေတယ်။ သူတို့သားအမိဟာ အလွန်ပဲဆင်းရဲကြတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ အစောကြီးက တည်းက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဘွားအိုဟာ သူတို့ သားအမိ စားဖို့၊ သောက်ဖို့၊ မာလင်းကမ်ဒေါင်စာသင်ဖို့ အတော်ပဲ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။

'မာလင်းကမ်ဒေါင်ကလေး အသက် ၁၅ နှစ်ပြည့်မြောက်တဲ့အခါ သူ့မိခင်က 'သားရေ သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ။ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာ ဖွေပြီး သားဘဝကို ထူထောင်ပေတော့။ သားကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်ကို ရှာ ဖွေလုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ အမေ ယုံကြည်ပါတယ် သားရယ်။ သား အလုပ် ကို ကြိုးစားလို့ အောင်မြင်ရင် သား ချမ်းသာလာမှာပါ။ အဲဒီ အခါကျရင် အမေ့ဆီ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ အမေ မျှော်လင့်နေပါ့မယ်' လို့ သူ့သားကို ဧပြီဆိုလေတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ မာလင်းကမ်ဒေါင်ကလေးဟာ အိမ်ကနေ ထွက်လာပြီး အလုပ်ရှာဖွေရာ မကြာခင်မှာပဲ ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စီးမှာ အလုပ်ရသွားတယ်။ သင်္ဘောပိုင်ရှင်ဟာ သူ့ရဲ့ အလုပ်ကြီးစားမှုနဲ့ ဖျတ်လတ်သွက်လက်မှုကို သဘောကျပြီး မကြာခင်မှာပဲသူ့ကို သားတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြု မွေးစားခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေဟာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မာလင်းကမ်ဒေါင်ရဲ့ မွေးစားအဖေ မရှိတော့တဲ့အခါ မာလင်းကမ်ဒေါင်ဟာ သူ့အဖေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီး ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဝိရိယနဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် မကြာခင်မှာပဲ မာလင်းကမ်ဒေါင်ရဲ့ လုပ်ငန်းဟာ အလွန်ပဲ အောင်မြင်ကြီးပွားလာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ မာလင်းကမ်ဒေါင်ဟာ သူ့ဇာတိ ပဒေါင်ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

အဖိုးတန် ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာတွေ ဆင်မြန်းဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သူဌေးကြီး မာလင်းကမ်ဒေါင်ကို တွေ့မြင်သူတွေက တအံ့တဩဖြစ်ကြပြီး အားလုံး ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေကြတယ်။ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံတွေနဲ့ တစ်ရွာလုံး ဆူညံနေတော့တယ်။

သူ့သား ပြန်လာပြီကြားလို့ သူ့အမေလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့သားစားဖို့ အစားအစာတွေ၊ ပီလောပီနံတွေ၊ ဆန်ကွဲတွေကို သူ တတ်နိုင်သမျှ အိမ်ထဲရှိသမျှ သိမ်းကြီးယူပြီး သူ့သားရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ အပြေးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အစားအစာတွေဟာ အဘွားအိုအတွက် တစ်ပတ်စာ အစာရိက္ခာတွေ ဖြစ်တယ်။

သင်္ဘောသားအမှုထမ်းတစ်ယောက်က စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အသွေးအရောင်မွဲမွဲနဲ့ အဘွားအိုကို 'ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ' လို့ မေးတယ်။

အဘွားအိုလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာနဲ့ 'ဟဲ့ မင်းတို့ သခင် မာလင်း ကမ်ဒေါင်ဟာ ငါ့သားပဲ။ ငါ့သားနဲ့ လာတွေ့တာ' လို့ ပြန်ပြောတယ်။

မာလင်းကမ်ဒေါင်ဟာ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းတဲ့ အဝတ်အစား နဲ့ သူ့မိခင်ကိုတွေ့တော့ အတော်ပဲလှူနေပျက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်-

'ကျွန်တော့်အမေ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ အမေဆိုတာ ဘယ် တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး' လို့ ဆိုကာ သူ့အမှုထမ်း သင်္ဘောသားတွေကို "ဒီအဘွားကြီးကို နှင်ထုတ်လိုက်ကြစမ်း။ တစ်ကိုယ်လုံး နံ့စော်ညစ်ပတ်နေတဲ့ ဒီအဘွားကြီး ငါမသိဘူး" လို့ ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုလိုက်လေတယ်။

သင်္ဘောသားက မဝံ့မရဲနဲ့ သူ့ဆရာကို-

'ဆရာ မာလင်းကမ်ဒေါင်၊ ဆရာရဲ့ မိခင်က ဆရာ စားဖို့ သူ့အတွက် ချန်ထားတဲ့ ဆန်တွေနဲ့ ပိလောပီနံ့တွေကို လာပို့တာပါ' လို့ ပြောတယ်။

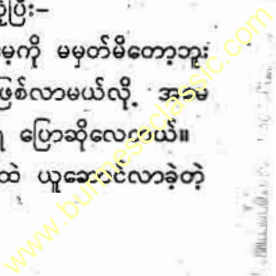
သူ့အမှုထမ်းရဲ့ စကားကို ကြားတဲ့အခါ မာလင်းကမ်ဒေါင်ဟာ ဒေါသထွက်သွားပြီး-

'မင်းကို ငါ ဒီဘွားကြီးကို မောင်းထုတ်လိုက်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ဒီအဘွားကြီး သင်္ဘောပေါ်လာတာနဲ့ ငါ ရေထဲ ချပစ်လိုက်မယ် သိလား' လို့ မိုက်ရိုင်းရမ်းကာစွာ ပြောဆိုလေတယ်။

အဘွားအိုလည်း သင်္ဘောပေါ်တက်လာပြီး သူ့သားဆီသို့လာကာ သူ့သားမျက်နှာကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ပြီး-

'အမေ့သားလေး မာလင်းကမ်ဒေါင်၊ အမေ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ သားရဲ့အမေလေ၊ သားအောင်မြင်တဲ့သူဖြစ်လာမယ်လို့ အမေအမြဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား' လို့ ဝမ်းသာ အားရ ပြောဆိုလေတယ်။

အဘွားအိုဟာ ပြောပြောဆိုဆို သူ့အိတ်ထဲ ယူဆောင်လာခဲ့တဲ့

သူ့ရှိစွဲစု အစာစာတွေကို သားစားဖို့ ပေးလေတယ်။

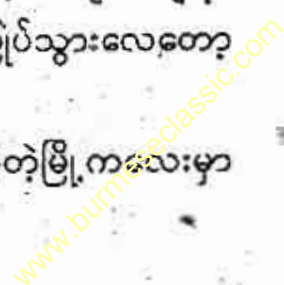
မာလင်းကမ်ဒေါင်ဟာ အနုတ်စုတ် အပေါစားအစားအစာတွေ အတင်းပေးနေတဲ့အတွက် အတော်ပဲ ဣန္ဒြေပျက်သွားတယ်။ အလွန်လည်း ရှက်မိသွားတယ်။ သူ့လိုသူဌေးကြီးက ဒီလို အနံ့စား အစားအစာတွေ စားရမယ်လားပေါ့။ သူ့ဘဝကိုလည်း မေ့သွားတယ်။ သူဟာ ချက်ချင်းပဲ သူ့အမေပေးတဲ့ ဆန်တွေ၊ ပိလောပိန်တွေကို ရေထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့အမေကိုလည်း မိုက်မဲစွာ ကန်ကြောက်လေတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ့အမေဟာ သင်္ဘောပေါ်ကနေ အောက်ကို ပြုတ်ကျကာ မြေပေါ် ရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။

အဘွားအိုဟာ လဲနေရာမှ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ကာဟစ်အော် တိုင်တန်းလေတယ်။

“ဘုမ္မစိုးနတ်မင်းကြီး၊ ကောင်းကင်နတ်မင်းကြီး၊ အသူရာနေမင်းကြီးတို့ ကျွန်တော်မျိုးမဟာ အခုသင်္ဘောပေါ်က မာလင်းကမ်ဒေါင်ရဲ့ အမေစစ်စစ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမဟာ အမေစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်မျိုးမသားသိအောင် ကူညီမှိုင်းမတော်မူပါ”

အဲဒီခါ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လေတွေ တရွှီးရွှီးနဲ့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာတယ်။ လှိုင်းတွေကလည်းကြမ်းတမ်းစွာ လိမ့်တက်လာတယ်။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးမည်မှောင်ပိတ်ဖုံးလာတယ်။ လျှပ်စီးလျှပ်ပန်းတွေ လက်ပြီးမိုးချိမ်းသံတွေ တဂျိမ်းဂျိမ်းနဲ့ ဆူညံလာတယ်။ မကြာခင်မှာဘဲ မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ ကျလားပြီး ပြင်းထန်စွာ သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းလေတော့တယ်။ မာလင်းကမ်ဒေါင် မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ကျောက်ချရုပ်နားထူးတဲ့ သင်္ဘောကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နစ်မြုပ်သွားလေတော့တယ်။

အခုထက်တိုင် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ပဒေါင်ဆိုတဲ့မြို့ကလေးမှာ

မိခင်ကိုပြစ်မှား၍ ကံကြီးထိုက်သူ

မိခင်ကို ဇော်ကားခဲ့လို့ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေတဲ့ မာလင်းကမ်ဒေါင်ကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကျောက်ရုပ်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ရဲ့ လက်ညှိုးဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ် သဲပြင်ပေါ်ထိုးနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါက သူ့ သဘောပေါ်ကတွန်းချခဲ့လို့ မြေပြင်ပေါ်လိမ့်ကျသွားတဲ့ သူ့မိခင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတာလို့ ဆိုကြပါတယ်။ မိဘတွေကို ပြစ်မှားဇော်ကားရင် ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာ ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်။

Folk Tales of Indonesia စာအုပ်မှ အင်ဒိုနီးရှားရိုးရာပုံပြင်
Malin-Kundaung

‘လက်နက်ချ အညံ့ခံပါ။ ကျွန်ုပ်သင်နဲ့သင့်မိသားစုကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့်ဖော်ပြီး ဒီနန်းတော်က ထွက်ခွာခွင့်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်’ လို့ ပြောတယ်။

ပေကဂျီဘုရင်ရဲ့ မှူးတော်မတ်တော်တွေက စီလာဘုရင်ရဲ့ စကားကို မယုံဖို့၊ နားမထောင်ဖို့ လျှောက်တင်ကြတယ်။

“စီလာဘုရင်ရဲ့ စကားကို လုံးဝ မယုံပါနဲ့အရှင်မင်းကြီး။ အခုတော့ စီလာဘုရင်ရဲ့ စကားဟာ ချိုသာနေတာမှန်ပေမယ့် အရှင်မင်းကြီး အညံ့ခံ လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အရှင်မင်းကြီးနဲ့ မိသားစုကို သတ်ပါလိမ့်မယ်”

ပေကဂျီဘုရင်ရဲ့ နန်းတော်မှာ အမျိုးသမီး ရံရွှေတော်ပေါင်းသုံး ထောင်ရှိလေတယ်။ ရံရွှေတော် အကြီးအမှူးက ဘုရင်ကြီးအား ‘အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးနဲ့ တကွ မိသားစုတွေအားလုံး ဒီနန်းတော်က အမြန်ဆုံးထွက် ခွာသွားကြပါ။ အရှင်မင်းကြီးတို့ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်လှပါတယ်။ နန်းတော်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ လျှို့ဝှက်တံခါး ပေါက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီတံခါးပေါက်က ထွက်ရင် စီလာဘုရင်ဟာ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို မြင် နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ အရှင်မင်းကြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို အုပ် ချုပ်ဖို့ ပြန်လာလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ အခုအနေအခါမှတော့ ဘေးကင်းရာ ရှောင်နေသင့်ကြောင်းပါ’ လို့ လျှောက်ထားပြန်လေတယ်။

ပေကဂျီဘုရင်ကြီးကမူ သူ့နန်းတော်မှ မထွက်ခွာသွားလိုပေ။ ဒါ ပေမဲ့ သူ့မှူးကြီးမတ်ကြီးများနဲ့ ရံရွှေတော်မှူးတို့ရဲ့ လျှောက်ထားတောင်း ပန်မှုကြောင့် ဘုရင်ကြီးလည်း သူ့မိသားစုနဲ့ အတူ နန်းတော်အနောက်ဘက် လျှို့ဝှက်တံခါးက ထွက်ခွာသွားခဲ့လေတယ်။

ဘုရင်ကြီး ထွက်ခွာသွားပြီးတာနဲ့ အမျိုးသမီးတွေအားလုံးဟာ သတ္တိရှိရှိ ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ ရန်သူကျူးကျော်သူ စီလာဘုရင်ရဲ့ တပ်ကို လုံးဝ

ပန်းကြွေကျောက်တုံးကြီး

မတိုက်နိုင်တော့အထိ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင် ဆင်နွဲ့ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသူတွေအနက် ကျန်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ ဆာချာမြစ် ကြီးအနီးရှိ မြင့်မားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်ကို တက်ကာ ကျောက်တုံး ကြီးပေါ်မှ အလွန်အေးမြတဲ့ မြစ်ထဲကို ခုန်ချအဆုံးစီရင်ခဲ့ကြတယ်။ ရန်သူ လက်ထဲမှာထက် သေရတာကမြတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို မြစ်ထဲခုန်ချတဲ့အချိန်မှာ သူတို့အားလုံးအဖြူရောက်အဝတ်ကို ဆင်မြန်းထား ကြလို့ မြစ်ထဲကို ပန်းဖြူဖြူလေးတွေ ကျဆင်းနေတာနဲ့ အတော်တူတာပဲတဲ့။

ကိုရီးယားပြည်သူတွေဟာ အဲဒီသူရဲကောင်း အမျိုးသမီးတွေကို အမြဲသတိရနေကြတယ်တဲ့။ အခုအခါ သူတို့မြစ်ထဲခုန်ချခဲ့တဲ့ ကျောက်တုံး ကြီးကို 'ပန်းကြွေကျောက်တုံးကြီး' လို့ ခေါ်ဝေါ်နေကြတယ်။ အဲဒီကျောက် တုံးကြီးဆီကို ကိုရီးယားနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ ပြည်သူများနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းက ဧည့်သည်တွေ သွားရောက်လည်ပတ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြတယ်တဲ့ကွယ်။

Leon Comber ၏ Favourite Stories for Asian Schools စာအုပ်မှ ကိုရီးယားရိုးရာပုံပြင် The Falling Flower Rock